

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

*La miezul nopții,
s-a auzit o strigare:
„Iată mirele, ieșiți-i
în întâmpinare!”
Atunci toate
fecioarele acelea
s-au sculat și
și-au pregătit
candelele.*

Matei 25,6.7

Opinii din Diasporă

Am primit trei numere ale *Curierului Adventist* din anul acesta. Am fost plăcut impresionat de conținutul lor bogat și variat. *Curierul* e la înălțime.

Eu citesc o bună parte din revistele noastre americane, altele produse în Germania și Franța. Acestea sunt bune, dar *Curierul* nu este mai prejos.

Am apreciat faptul că ați deschis rubrica scrisorilor din câmpul Uniunii române. Citind din aceste scrisori, am întrezărit în frățietate și o sete după neprihănirea care se află numai prin credința în Isus Hristos. Câci pe măsură ce ne apropiem de Iordan, de evenimentele care premerg revenirea Mântuitorului, acest subiect va predomina și va „înghiți” pe toate celelalte. De asemenea e lăudabilă rubrica sănătății - pana de despicare. Vă felicit pentru inițiativă și pentru spiritul creativ! Dar vă rog să nu uitați avertizarea dată de un alt Ieremia: cap. 9,24.

*Jeremia Florea, Arkansas, SUA,
pastor pensionar și redactor la HINENI*

Cu bucurie și deosebită satisfacție citesc literatura adventistă în limba română. *Curierul* dvs. a devenit un instrument ideal ca să-mi mențină vie gândirea românească.

În continuare, v-aș ruga să-mi permiteți să trec de la exercițiul de citire la cel de a scrie. Uf, ce greu e. Nepoții îmi povesteau că au apărut din nou modificări în ortografia limbii române. Nu am reținut chiar tot ce mi-au explicat ei și nici nu-mi fac iluzii că forma mea de prezentare va fi ireproșabilă de la prima vedere.

1. În *Curierul* din iunie 1994, am citit articolul dr. Constantin Dinu „Dialog la vârf”. Nu am putut fi de acord cu felul în care autorul interpretează Sfintele Scripturi și Spiritul Profetic. Este nevoie ca zelul să fie canalizat după canoanele unui studiu exegetic aprofundat.

În ce privește Matei 23,15 pornim pur și simplu de la faptul că *proselutos* înseamnă păgân ce aderă la credința ebraică. Așadar, cuvântul prozelitism în forma lui originală nu are nimic peiorativ. Putem semnala doar că pe parcursul istoriei acest cuvânt a fost scrâncit din locul lui și importat în lumea creștină cu scopul de a-l vehicula în mod tendențios și abuziv, pentru a semăna zădărnici între creștini. Scrânțelea

totdeauna doare, dar trasă la loc nu mai doare. Noi însă nu ne lăsăm contaminați de erorile de parcurs ale istoriei. Datoria noastră este să le eliminăm și să le evităm pe cât posibil. Vaccinul mesajului nostru este salutar. Altminteri și *apocalypsis* va produce panică.

2. Nu este ceva nou că peste 10 milioane de români trăiesc în afara granițelor românești. Nu e de mirare că printre aceștia se găsească și adventiști de ziua a șaptea (chiar dacă unii sunt numai de cultură, iar alții și de religie).

Nu va fi nimeni păgubit dacă, într-o bună zi, numărul abonamentelor la revista dvs. va crește, circulând pe toate meridianele lumii în întâmpinarea românofililor (celor ce iubesc România) și românofonilor (celor ce iubesc limba română).

N-ar fi mare lucru dacă v-aș propune cu această ocazie să sporiți cu încă o pagină *Curierul Adventist*, invitând în acest fel și pe cei din diaspora să intre în acest spațiu minoritar și să-și împărtășească experiențele lor spirituale, pentru „ca toți să fie una” (Ioan 17,21).

*Ghiocel-Corneliu Fitzai,
Bern, Elveția*

Autorul răspunde: Sunt de acord cu explicațiile exegetice ale corespondentului, deoarece am prezentat aceleași idei în articolul din mai 1994. Numai pentru a marca diferența dintre lucrarea misionară autentică și cea viciată de egoism și mândrie, am atribuit un sens special celor două cuvinte: „Să numim originalul «evangelism», iar falsul, «prozelitism» sau «activism».”

În plus, nu putem neglija faptul că, în folosirea obișnuită cuvântul „prozelitism” are un sens peiorativ pe care un român trăit în țară și acuzat că „face prozelitism” îl poate înțelege. Sensul în care am folosit cuvântul a fost explicat prin alternarea de expresii echivalente cum ar fi „activism” sau „evangelism fals”. *Constantin Dinu*

Redacția răspunde: Sperăm ca numărul prezent să arate că dorim să servim cu modestie și pe scumpii adventiști de limbă română din afara granițelor românești.

Curierul în imagini

Din punct de vedere al conținutului, revista răspunde frământărilor multor persoane. Dar am constatat

lipsa reprezentărilor grafice cât și a imaginilor. Cititorii au diferite canale de percepție. Unii percep informația mult mai bine prin imagini - reprezentări grafice, în timp ce alții poate nu sunt deranjați de lipsa lor.

Cred că îmbunătățirea calității grafice nu va deranja totuși pe nimeni.

Roman Cornel, student ITA

Intelect și/sau spiritualitate

Revista *Curierul Adventist* e cel mai frumos cadou lunar pe care mi-l oferă Dumnezeu. Citind-o, simt cum respiră întreaga biserică și sunt atât de fericită și recunoscătoare că fac parte din această mare și minunată familie adventă!

Când am citit editorialul „Eco sau reacții?” m-am hotărât să vă scriu. Dintr-o anumită inerție sau obișnuință, ne mulțumim doar să primim „hrana”, gândindu-ne că sunt alții mai capabili și în măsură să scrie unei redacții!...

M-a interesat articolul „Intelect și/sau spiritualitate”. Sunt de 10 ani adventistă. Am crescut într-o familie în care părinții ne-au învățat să iubim frumosul, indiferent de modul de exprimare - muzică, pictură, sculptură sau cuvânt. Venind la credință, am încercat să închid orice ușă de comunicare cu tot ce învățasem până atunci, considerând că spiritualitatea exclude intelectul, iar a privi o pictură sau a asculta o simfonie de Beethoven constituie un păcat. Dar pe parcurs mi-am dat seama că Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu talente deosebite. De aceea, pe lângă învățăturile spirituale pe care caut să le imprim în mintea și inima copiilor mei „la venire și la plecare”, îi învăț să admire și o tușă de penel pe o reproducere de Grigorescu sau le citesc un vers din Alecsandri. Din această cauză, m-am simțit bine citind acel articol, chiar dacă nu s-a referit în mod special la ceea ce v-am exemplificat eu.

Consider că a fi un real creștin nu înseamnă a fi bigot sau lipsit de cultură, ci a-ți lăsa sufletul inundat de frumusețea unui apus de soare sau a te simți înfiorat ascultând tremurul frunzelor în adierea vântului. Copiii noștri trebuie educați a fi sensibili, gingași, nu numai indoctrinați. Doar că, prea adesea trecem grăbiți și nu „privim liniștiți minunile lui Dumnezeu.”

Manuela Ionescu, Caransebes

DEPARTAMENTE

- 2 Scrisori
- 5 Editorial special
- 9 Scrisoare deschisă
către biserică
- 12 Isus în imagini
- 19 Știri, informații,
anunțuri
- 24 Necrolog

ARTICOLE

- 6 DOCUMENT
Dovezi din Scripturi și istorie privind a doua venire a lui Hristos în jurul anului 1843
William Miller
- 10 LAUSANNE, 1994
Așteptări, mărturii și amintiri
Ion Buciuman
- 14 OPINII
Scrisoare deschisă către tineri și bătrâni
Cezar Luchian
- 17 Interviu: Jeremia Florea, Romulus Gainer.
- 22 SĂNĂTATEA CA MISIUNE
Aripi sau lanțuri
Constantin Dinu

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*, 23 decembrie 1890)

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exemplarul

6 William Miller

17 Jeremia și Helma Florea

17 Romulus și Ruth Gainer

În numărul viitor
Misterul Trinității
Raoul Dederen
**Rapoarte și hotărâri de la
Comitetul anual al Conferinței
Generale**

trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia Cuvântul Evangheliei.
Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.10

Pentru că te topești de dor...

Rememorând în acest octombrie 1994 punctul culminant al marii redeșteptări advente din 1844, accentul a fost pus, așa cum a fost bine, nu asupra detaliilor tehnice, asupra calculelor și argumentelor, ci asupra spiritului așteptării. Într-adevăr, așa cum se poate vedea și din prelegerea cu care se deschide cartea principală a lui William Miller, "Dovezi din Scripturi și din istorie ..." pe care o publicăm în acest număr, în centrul interesului nu s-a aflat aritmetica profetică, ci Persoana pe care o așteptau cu iubire și dor.

Acest spirit al așteptării este foarte mișcător ilustrat în două istorisirii din Vechiul Testament.

Plecarea lui Iacov în Canaan

Atmosfera din casa lui Laban se înrăutățește tot mai mult. Fiii acestuia, cărora umbra le plăcea mai mult decât munca cerută de îngrijirea turmelor, nu mai erau mulțumiți cu profitul care le revenea din truda neistovită a lui Iacov. Voiau mai mult, așa că au început să vorbească: "Cu averea tatălui nostru și-a agonisit el toată bogăția aceasta" (Gen.31,1). Astăzi vorbeau, mâine aveau să scoată sabia, să ia ce își închipuiau că li se cuvine.

Ei nu aveau dreptate, și Iacov simțea cum se redeschid în suflet răni vechi primite de când venise în casa lui Laban. Sperând în puțină înțelegere din partea avarului său socru, "Iacov s-a uitat și la fața lui Laban; și iată că nu mai era ca înainte" (vers.2).

Era momentul ca Dumnezeu să vorbească: "Atunci Domnul a zis lui Iacov: 'Întoarce-te ... și Eu voi fi cu tine'" (vers.3). Această asigurare reinvia vechea făgăduință de la Betel și Iacov a acționat de îndată: "A plecat la tatăl său Isaac, în țara Canaan". Cu o întârziere de trei zile, Laban a aflat și a ple-

cat imediat după fugari. Împiedicat de Dumnezeu să-i facă rău, printre reproșurile strâmbe și amabilitățile false, Laban îi spune lui Iacov aceste cuvinte extraordinare: "Dar acum, odată ce ai plecat, pentru că te topești de dor după casa tatălui tău ...". Pentru cineva care nu cunoaște contextul, aceste cuvinte par luate dintr-o poezie. Dar Laban nu era poet! Și dacă un om fără suflet, ca Laban, nu a putut să nu simtă dorul inimii lui Iacov și nu a putut să nu o spună și a spus-o așa cum a spus-o, cât de mare trebuie să fi fost dorul acela!

Dacă n-ar fi fost topit de dor, Iacov nici n-ar fi rezistat în această primejdioasă aventură. Vi-l imaginați, mergând neînduplecat înainte, când din spate este urmărit de Laban, iar în față îl așteaptă întâlnirea cu Esau? Fără dor, Iacov era un om pierdut. Dorul de casă este salvarea lui.

Adventistul este un om mânat de dor. Adesea cei din jur nu sunt prea favorabili doctrinelor noastre sau stilului nostru de viață, dar cu privire la un lucru ei nu trebuie să aibă nici o îndoială: că noi ne topim de dor după casa Tatălui nostru.

Dincolo de deșert, în Canaan, o altă inimă se topea de dor după fiul plecat între străini. O realitate nevăzută se crease între ei, o forță tainică îi atrăgea, irezistibil. "Casa tatălui" s-a înviorat de sosirea fiului. Dorul biruise.

"Să ia chiar totul"

Prin trădarea slujitorului său, Mefiboșet - fiul olog al lui Ionatan, nepotul lui Saul, tratat cu generozitate împărătească de către David - nu l-a putut urma în auto-exilul declanșat de revolta lui Absalom. Tiba, trădătorul, își primise plata: David îl improprietărise cu toate averile lui Mefiboșet. În lipsa lui David, viața își pierduse rostul pentru Mefiboșet: "Nu-și îngrijise

nici picioarele, nici barba, nici nu-și spălase hainele, din ziua când plecase împăratul" (2 Sam. 19,24).

Dar împăratul se întoarce; înviorat și cu o nouă dorință de a trăi, Mefiboșet merge să-i spună bun-venit, numai pentru a fi întâmpinat cu răceală de David. Surprins, Mefiboșet încearcă să explice cele întâmplate, dar își dă seama că David are acum preocupări mult mai importante decât clarificarea acestei istorii confuze. "Dar domnul meu împăratul este ca un inger al lui Dumnezeu. Fă ce vei crede."

Într-adevăr, împăratul nu are timp. Din nou decretează: "Ce mai vorbești atita? Am spus: Tu și Tiba veți împărți pământurile." Fără îndoială că era o judecată impulsivă și greșită. Trădătorul își vedea confirmată jumătate din averea câștigată pe nedrept. Ascultați acum cuvintele lui Mefiboșet. Ele merită să fie ținute minte: "Să ia chiar totul, căci împăratul, domnul meu, se întoarce în pace acasă."

Să ia chiar totul! Dacă și-ar fi păstrat totul, dar împăratul pribegea în exil, nimic nu avea preț. Dar dacă împăratul se întorcea în pace, și el avea să fie iarăși invitat la masa împărătească, la ce-i mai trebuiau pământurile? Împăratul era toată averea lui.

Să ia chiar totul! Nu este acesta spiritul celui care-L dobândește pe Isus? Porunca prin care se intră în Împărăția spirituală a Domnului, "Orișicui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa" (Mat.5,40), ne înspăimântă atât vreme cât uităm din partea cui vine. Dar atunci când lași o cămașă și-L ai pe Isus, nu-ți pare rău!

La ce pot să renunț de dragul Împăratului care vine în pace? Este vreo nedreptate care-mi mânăște sufletul și sunt gata să pornesc la luptă? În fierbințele luptei, voi auzi trâmbița care anunță că vine Împăratul, și-mi va părea rău că nu m-am pregătit mai degrabă să-L întâmpin cu bucurie.

ab

Speranțe reaprînse

Dumnezeu a pornit o acțiune. Planul mult mai dinainte făcut era legat de poporul Israel. Se putea finaliza într-un timp relativ scurt. Mari au fost nădejile atunci când Dumnezeu a chemat pe Israel la existență. Cu regret constatăm că planul nu s-a împlinit, iar acțiunea nu a putut fi finalizată. Dar Dumnezeu nu a renunțat. Este chemată la existență mișcarea adventă. Multe speranțe sunt legate de aceasta. Nașterea mișcării advente nu a fost obișnuită și nici ușoară. De ce? Pentru că Satana ar fi dorit ca niciodată să nu apară această mișcare. Planurile vrăjmașului sunt răsturnate. Minciuna este descoperită, iar adevărul prezent este cunoscut. Lumii i se atrage atenția asupra evenimentului cosmic care va avea loc în curând: revenirea Domnului Hristos în glorie.

De la început, vrăjmașul încearcă să creeze confuzie și să descurajeze. Se părea că va avea succes, dar până la urmă planul divin reușește, evenimentul este înțeles și de la 1844 se fac pregătiri serioase pentru a-L aștepta cu interes și bucurie.

Începuturile sunt firave, dar mișcarea crește și se dezvoltă, cuprinzând întregul pământ, pentru că vine de la Domnul care o conduce până la biruința finală. Această biruință finală este pregătită de micile biruințe zilnice.

Privind spre perioada de la 1844 până în prezent, recunoaștem că Dumnezeu a condus în mod special această mișcare. O iubeste și vrea să o folosească pentru a-Și manifesta dragostea față de lumea întreagă, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Au fost și sunt evenimente fără precedent, dar El este la cârmă. Este o mare primejdie să uităm ce a făcut Dumnezeu pentru noi până acum, dar eu nu cred că vom putea

uita evenimente atât de impresionante.

Pronosticurile făcute în dreptul mișcării advente n-au fost cele mai optimiste. Se credea că, așa cum au apărut multe alte mișcări și după o perioadă s-au stins, se va stinge și mișcarea adventă.

Voltaire, un adversar al adevărului biblic, a spus: „În o sută de ani nu va mai exista pe pământ nici o singură Biblie, decât poate cele admirate de anticari”. La 100 de ani după moartea sa și a prezicerii sale, pe piața din Paris o ediție a operei sale se putea cumpăra cu 80 de cenți, un preț derizoriu. În același timp însă, guvernul britanic a plătit țarului Rusiei 500.000 de dolari pentru Codex Sinaiticus, un vechi manuscris al Noului Testament.

În opoziție cu pesimismul multora, Dumnezeu a adus la existență această mișcare, conform profesiei, a crescut-o pentru ca să vestească „Evanghelia... în toată lumea” (Matei 24,14).

Acest obiectiv al lui Dumnezeu este în curs de împlinire. Tu și cu mine suntem implicați în atingerea acestui obiectiv. Este o favoare și cred că o prețuim.

Intrarea lui Israel în Țara făgăduită era condiționată. S-au făcut planurile cele mai bune pentru o eficiență maximă. S-a organizat o comisie formată din reprezentanți ai fiecărei seminții, cei desemnați s-au deplasat la fața locului, au cercetat totul, iar concluziile urmau să fie prezentate întregului popor. Toți au fost profund impresionați de ceea ce văzuseră. Delegații au luat chiar din rodul pământului țării inspectate.

Primele informații ale raportului entuziasmează mulțimea, dar zece din cei doisprezece încep să povestească în detaliu greutățile și primejdiile ce se aflau înaintea israeliților, dacă vor porni să cuceră

rească Canaanul. Au început să enumere puternicele națiuni așezate în diferitele părți ale țării, cetățile, poporul, au văzut uriași, fiii lui Anac, și au declarat că este zadarnic să gândești la cucerirea țării. Prin aceste ultime informații, poporul s-a descurajat.

Ceilalți doi, Iosua și Caleb, au revenit asupra raportului, evidențiind aspectele pozitive și reușita care era garantată de Dumnezeu. Ei se străduiesc să înfrângă influența rea a tovarășilor lor necredincioși.

Împlinirea făgăduinței de a intra în țara „unde curge lapte și miere” este amânată. După 40 de ani de amânare, Dumnezeu intervine pentru a-Și împlini promisiunea. Acum apare din nou imaginea lui Caleb, care era în vârstă de 85 de ani. Țara promisă a fost împărțită între seminții.

„Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau...” (Iosua 1,3). Încă de pe vremea lui Moise s-a stabilit partea de moștenire a lui Caleb. Era o zonă muntoasă cu cetăți tari.

La 85 de ani, Caleb spune: „Și astăzi sunt tot așa de tare ca și în ziua în care m-a trimis Moise, am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie ca să merg în fruntea voastră.

Dă-mi dar muntele acesta despre care a vorbit Domnul pe vremea aceea” (Iosua 14,11-12).

Caleb este gata să urce pe înălțimi. În ciuda vârstei, este optimist și proaspăt, pentru că de-a lungul timpului a jinduit după promisiunea făcută de Dumnezeu.

Suntem aproape de împlinirea promisiunii. Ne așteptăm înălțimile spirituale pentru ca să-i vedem împlinirea. Chiar dacă au trecut 150 de ani, speranțele sunt vii prin tot ce face Dumnezeu pentru noi și prin noi. Atingerea obiectivului este prin înălțimi spirituale pe care să le cucerim. Este o invitație și o provocare.

Adam Engelhardt,
președintele Conferinței Banat

Dovezi din Scripturi și istorie privind a doua venire a lui Hristos în jurul anului 1843

de William Miller

După cunoștința redacției, aceasta este prima redare în limba română a predicii cu care se deschide volumul de prelegeri privind a doua venire, publicat în 1836 de William Miller. Acest document dă la iveală încrederea sa nezugduită în Scripturi, dorința sa fierbinte de a câștiga oameni la Hristos și capacitatea sa remarcabilă de organizare a ideilor. Nu puțini pastori au fost convingși în urma acestei predicii.

Prima prezentare scrisă a convingerilor sale privind profețiile apăruse într-o serie de 16 articole, tipărite de săptămânalul baptist Vermont Telegraph, începând cu 15 mai 1832.

Volumul din 1836, care se deschide cu această predică, are 16 prelegeri și 223 de pagini, iar Miller a cumpărat de la tipografie întreaga cantitate tipărită (tirajul nu se cunoaște), ca să o distribuie.

Dintr-un jurnal al predicilor lui Miller se poate vedea că Tî 2,13 era textul său favorit pentru a începe o nouă campanie, așa cum începe și predica de mai jos.

Tit 2,13: „Așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.”

Atunci când privim spre chinurile, durerile, nenorocirile, persecuțiile, sărăcia și suferința pe care le îndură poporul lui Dumnezeu în această lume, aproape că suntem făcuți să exclamăm împreună cu apostolul: „Dacă doar pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Dumnezeu, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii”. Dacă nu, atunci nu ne vom plânge; pentru că a suferi pentru o scurtă perioadă de trei sau cel mult 10 ani nu va face decât să dea un farmec și mai mare slavei

care va urma la apariția Domnului și Mântuitorului nostru, marelui Dumnezeu și Isus Hristos.

Știu că lumea ne batjocorește, întrebându-ne: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii”, pentru că ei susțin că nu știu că lumea care era atunci a fost acoperită de apă și a pierit; și ei încă mai susțin că nu știu că același pământ este gata să fie distrus prin foc, „păstrat pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți” (2 Petru 3,7).

„Dar voi, prea iubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului

Materialul este foarte clar organizat, iar Miller folosește din abundență Scripturile. Felul său de a vorbi era în contrast viu cu stilul pompos și sentimental al evangheliștilor vremii. Se poate spune că William Miller a modelat stilul evangheliștilor adventiști.

Maniera de argumentație arată că Miller credea pe deplin în armonia internă a Scripturilor, pe care le considera autoritatea finală.

Este important de știut că, pe timpul lui Miller, practic toți creștinii (inclusiv el) considerau că mileniul va fi petrecut pe pământ. Dar, spre deosebire de cei mai mulți predicatori americani ai vremii, care erau post-mileniași, el credea cu hotărâre că revenirea Mântuitorului va avea loc înainte de începerea mileniului.

În sfârșit, nu putem să nu fim impresionați de puterea și sinceritatea caldă a apelurilor lui Miller atât către creștini, cât și către necreștini. El avea un interes viu să studieze și să predice din profesii, dar dorea și mai mult să aducă pe păcătoși la Hristos.

nostru Isus Hristos. Cum vă spuneam că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite. Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică” (Iuda 17-21). Sau, așa cum spune Petru (în 2 Petru 3,12): „Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu”. Și iarăși, Pavel spune (în Evrei 9,28): „Tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă

mântuirea celor ce-L așteaptă." Iar Pavel spune mai departe fraților săi filipeni: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale“.

Având dovedit astfel faptul că apostolii ne-au îndrumat nădejdea spre venirea lui Hristos, pentru răspălătirea tuturor încercărilor și persecuțiilor noastre și pentru desăvârșirea credinței noastre, voi aborda acum subiectul nostru în ordinea următoare: I. Mă voi strădui să dovedesc că venirea Sa se află încă în viitor; II. Siguranța venirii Lui; III. Scopul venirii Lui.

I. După planul nostru, trebuie să dovedim că arătarea Domnului Isus Hristos, despre care se vorbește în text, se află încă în viitor.

Unii ne învață că El a venit la distrugerea Ierusalimului și citează ca dovadă capitolul 24 din Matei. Să le examinăm dovezile. Când Isus a ieșit din Templu, ucenicii Lui au venit la El ca să-I arate clădirile templului. Atunci Hristos a rostit memorabila Sa profeție, care a fost împlinită pe deplin mai puțin de 36 de ani mai târziu: „Nu va rămânea piatră pe piatră care să nu fie dărâmată“.

Atunci când Isus a șezut pe Muntele Măslinilor, apostolii au venit la El singuri, reflectând sau conversând între ei despre profeție, cu convingerea că nici o putere de pe pământ nu va putea distruge aceste clădiri durabile. Așa ceva nu se va putea întâmpla decât la sfârșit. Deci atunci când se va împlini acest lucru, va fi ziua judecării. De aceea, ei L-au întrebat, zicând: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri?“ adică ceea ce profetizase El, „și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?“ Se poate că ei nu intenționaseră să pună mai mult decât o singură întrebare; dar iată că au pus trei, iar Hristos le-a răspuns în consecință. El le spusese înainte despre distrugerea Ierusa-

limului, în versetele 4, 5 și 6; El i-a avertizat ca să nu fie înșelați de Hristoși mincinoși și să nu se îngrijoreze de războaie și de vești de războaie - și iată că Ierusalimul a fost distrus în primul război menționat după această profeție - și apoi le-a spus limpede: „Sfârșitul tot nu va fi atunci“. Acum, dacă acest sfârșit ar fi fost distrugerea Ierusalimului, atunci unde sunt acele războaie despre care a vorbit Hristos? Acesta nu poate însemna nimic mai puțin decât sfârșitul lumii. De la versetul 7 la versetul 14 inclusiv, El trasează o istorie profetică a încercărilor, nenorocirilor și persecuțiilor poporului Său, și de asemenea anunță și triumful Evangheliei imediat înainte de sfârșit, și anume: „Atunci va veni sfârșitul“.

Acum este evident faptul că aceasta nu poate însemna sfârșitul Ierusalimului, pentru că, dacă ar fi fost așa, cel care ar fi răbdat până la sfârșit ar fi fost scutit după aceea de toate necazurile despre care vorbește Hristos; dar nu este adevărat că ucenicii nu au suferit, ci ei au suferit după aceea exact lucrurile pe care le-a spus Hristos că le vor suferi. De la versetul 15 la 28, Hristos își îndrumă ucenicii cu privire la datoria pe care o vor avea în cursul asediului Ierusalimului și de asemenea până la venirea Fiului omului. Veți vedea că acesta trebuie să însemne chiar Hristos în persoană; pentru că nici Duhul Sfânt și nici Tatăl nu sunt numiți nicăieri Fiul Omului. El vorbește în același mod și despre semnele care vor urma după distrugerea Ierusalimului. De la versetul 29 la 35 inclusiv, Hristos explică semnele din ceruri și de pe pământ, imediat după timpul de strămtorare al poporului lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit ca fiind destinul comun al tuturor urmașilor Lui și pe care El a promis că îl va scurta pentru binele celor aleși, și vorbește și despre venirea Sa pe nori, cu putere și cu slavă mare, apoi despre adunarea aleșilor Săi din cele patru vânturi ale cerului; mai de-

parte, le prezintă ucenicilor parabola cu smochinul, ca o ilustrare a sfârșitului; iar apoi, le spune: „Adevărat vă spun, că nu va trece neamul acesta de oameni până ce nu se vor împlini toate aceste lucruri; cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece“.

Aici se găsește pentru mulți marea piatră de poticnire. Hristos vorbește despre aleșii Săi, copiii Săi și neamul Său, și nu, așa cum susțin unii, despre generația care trăia atunci pe pământ; pentru că, fără nici o îndoială, o mare parte din cei în viață atunci au trecut la odihnă, pentru că era cu circa 36 de ani înainte de distrugerea Ierusalimului. Dar împărăția Lui nu a fost niciodată încă luată de pe pământ.

Dar dacă El a venit la distrugerea Ierusalimului, atunci aceasta ar fi trebuit să fie cea de-a doua Sa venire, pentru că Pavel spune în Evrei 9,28: „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.“ Ar fi împlinit El această profeție dacă ar fi venit deja atunci la Ierusalim? Pasajul acesta cu siguranță că implică faptul că poporul Lui nu va mai avea păcat sau după aceea va fi „fără păcat“. Experiența ne învață însă contrariul. Din nou, se spune în 1 Tesaloniceni 4,16.17: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.“ Cine a văzut această lucrare la Ierusalim atunci? Oare nu au existat acolo martori?

Ba da, apostolul Ioan a trăit mulți ani după aceea și a scris Evanghelia sa, epistolele sale și Apocalipsa, la mult timp după distrugerea Ierusalimului. Și ce mărturisește el? În Evanghelia lui, la capitolul 14, versetul 3, spune: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu

Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi". Din nou, în versetele 28 și 29 spune: „Ați auzit că v-am spus: 'Mă duc și Mă voi întoarce la voi'. Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: 'Mă duc la Tatăl' căci Tatăl este mai mare decât Mine. Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să credeți". Iarși, în 1 Ioan 3,2: „Prea iubitorilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.” Și, din nou, în Apocalipsa 1,7: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui!” Acest fapt mai este menționat în multe alte locuri din mărturia lui Ioan, dar nu se spune nici măcar un cuvânt că El ar fi venit iarși, așa cum presupun unii. Acestea sunt deci îndeajuns pentru a dovedi că „arătarea în slavă”, despre care se vorbește în textul nostru, se află încă în viitor.

Iar acum vom examina unele dintre dovezile despre siguranța venirii Sale, care este cea de-a doua afirmație a noastră.

II. Siguranța venirii Sale. În primul rând, toți profeții din vechime au vorbit despre ea. Iuda ne spune că Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a proorocit, spunând: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi” etc. Balaam a fost constrâns să admită că „Cel ce se naște din Iacov domnește ca stăpânitor și pierde pe cei ce scapă din cetăți”, referindu-se în mod clar la ziua judecării, pentru că spune: „Vai! cine va mai putea trăi când va face Dumnezeu acest lucru?” Vezi Numeri 24,17-23. Iar Moise se referă la fel de clar la această zi în Deuteronom 32,43: „Neamuri, cântați laudele poporului Lui! Căci Domnul răzbuună sângele robilor Săi, El Se răzbuună împotriva potrivnicilor Săi, și face ispășire pentru țara Lui, pentru poporul Lui.” David spune în Psalmul 50,3,4:

„Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său”. Iar Isaia 40,5: „Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit”. În capitolul 39 din Ezechiel, veți vedea aceeași zi a judecării profetizată într-un mod simplu și clar.

În Daniel 7,9.10 stă scris: „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roatele lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile”. Ioel 3,14: „Vin grămezi, grămezi în valea judecării, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecării”. Țefania 1,14: „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului și viteazul țipă cu amar”. Zaharia 14,5: „Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!” Maleahi 4,2: „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui.” Iar Hristos Însuși spune în Matei 16,27: „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi și atunci va răsplăti fiecare după faptele lui”. Îngerii care au stat înaintea ucenicilor la timpul când Isus S-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor, au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”

Să remarcăm în mod deosebit expresia „acest Isus” și să o comparăm cu alte pasaje paralele, ca „Dumnezeul nostru vine”, și se va dovedi, spre satisfacția noastră, că

Isus Hristos este Dumnezeu, la fel de bine ca și om, și vom putea avea o mare mângâiere în nădejdea arătării Sale, pentru că El nu poate da greș niciodată în împlinirea celor făgăduite de El. „Cerul și pământul vor trece, dar nici o iotă sau frântură de slovă nu va da greș”. De asemenea, luați aminte la cuvintele „în același fel”, care se armonizează cu expresia folosită atât de des „El va veni pe norii cerului”. Vom fi conduși ca să admirăm armonia generală a Scripturilor și unitatea profețiilor în descrierile lor privind evenimentele viitoare.

Din nou, Hristos spune bisericii Filadelfia în Apocalipsa 3,11: „Eu vin curând; păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa”. „Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi”. Evrei 10,37. Oare dovada pe care am adus-o din Cuvântul lui Dumnezeu nu va fi suficientă ca să dovedească siguranța viitoarei Sale veniri? Aș putea argumenta cu tradiția nașunilor care n-au cunoscut totuși niciodată Cuvântul lui Dumnezeu și cu convingerea care se află în general în mintea oamenilor, că trebuie să existe o zi a răsplătirii; aș putea să deschid inima cititorului și să vă arăt glasul de tunet al conștiinței voastre; da, aș putea să văd și să arăt tremurul și căderile inimii voastre, pe care le-ați simțit în timp ce priveați cu frică spre lucrurile care vor veni pe pământ - la ce folos ar fi însă toate acestea? Ați crede acest lucru, dacă aș putea învia un prieten mort, care să vă spună să vă pregătiți să vă întâlniți cu Dumnezeul vostru? Nu. Dacă nu cred pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre cei morți. Ce ridicol ar fi atunci să încerc să dovedesc ceea ce a descoperit sau făgăduit Dumnezeu prin oricare altă modalitate în afara mijloacelor pe care le-a rânduit Dumnezeu. După cuvântul Său veți fi judecați; și dacă acesta vă condamnă acum (în afară de cazul că v-ați împăcat cu El), atunci vă va condamna și mai târziu. (Va urma)

În această lună aniversară, îmi revin în minte cuvintele atât de adevărate:

„Nimic nu este mai puternic pe pământ ca o profeție căreia i-a sosit timpul împlinirii”.

Profeția, „cuvânt temeinic”, „făcut și mai tare”, „ca o lumină strălucind într-un loc întunecos”, așa cum declară apostolul, Petru (2 Pet.1,19.21), este mijlocul prin care Dumnezeu „descoperă taina Sa slujitorilor Săi prooroci” pentru o lume înstrăinată de Dumnezeu. Ori de câte ori o profeție a ajuns la timpul împlinirii, tot pământul s-a mișcat, toate elementele implicate au fost prezente, toate condițiile au fost îndeplinite, o întreagă scenă a fost gata în plan universal și cosmic. Și evenimentele s-au produs, lăsând fără cuvânt pe sceptici și necredincioși, dar încurajând pe cei care au crezut Cuvântul cel temeinic al lui Dumnezeu.

Ne aflăm la mijloc de secol XIX. Lumea religioasă, filosofică și teologică așteaptă și predică un mileniu de aur. Descoperirile științifice grăbesc pasul, producând o explozie de cunoaștere. În aparență urmează să se pășească în cea mai bogată, mai prosperă și mai luminoasă epocă din istoria omenirii. Pretutindeni bisericile sunt mulțumite de starea lor.

Numai că Cerul avea un alt program. În vastul plan al iubirii divine, altceva se pregătea. Isus urma să treacă la ultima etapă a lucrării de mântuire, în Sanctuarul ceresc, și anume curățirea lui. Iar lucrul acesta nu trebuia să treacă neobservat în marele Cosmos. Dumnezeu a ales să transmită lumii un mesaj final, un mesaj adevărat, cu totul deosebit de planurile și aspirațiile oamenilor. Lumea

Prospectare

trebuia să afle adevărul despre vremea sfârșitului care începuse deja prin manifestări cu totul neobișnuite: cutremurul din Lisabona, căderea stelelor, întunecarea soarelui. De asemenea, trezirile Reformațiunii, precum și Revoluția franceză, deșteptaseră omenirea din letargia Evului Mediu. Și ea trebuia să audă un sunet, să vadă o lumină, să ia o atitudine.

Întreita solie a readus înaintea oamenilor provocări și avertizări clare și categorice.

În curând, urma să se arate filosofii rătăcite și subtile, precum și învățături străine, care să inunde lumea: evoluționismul, spiritismul modern, materialismul și nihilismul.

Solia adventă, întemeiată pe revelația divină, avea drept scop să pregătească și să prevină lumea, căci Isus avea să vină foarte curând. Predicarea millerită, întemeiată pe calcule foarte exacte, aduce lumii o veste fără precedent: 22 octombrie 1844 este ultima zi a istoriei. Începe o pregătire plină de grijă, având ca fundal batjocurile cele mai josnice.

Ziua de 22 octombrie a venit... dar Isus nu. Detenta a fost tragică. Reacțiile au fost zguduitoare. „Trebuie să proorocești din nou”. Începe un timp de har fără cronologie, cel mai lung din istoria biblică.

Ninive a avut 40 de zile de har; generația potopului s-a bucurat de 120 de ani de har; poporul iudeu din vremea Domnului Hristos a beneficiat de peste 30 de ani de har. Fiecare generație și-a avut timpul ei de har. Dar generația sfârșitului a împlinit deja 150

de ani de har. Ne aflăm în adevăr la margine de har.

Referindu-se la dezamăgirea millerită din anul 1844, un gânditor scria: „Prefer să aștept de o mie de ori pe Isus, și să nu vină, decât să nu aștept o dată și El să vină.”

Ne-am născut dintr-o dezamăgire! Dar tocmai în aceasta constă minunea: căci ce s-a născut s-a consolidat, a crescut, s-a dezvoltat și a împlinit și încă mai continuă să îplinească ultimul semn - în adevăr ultimul: predicarea Evangheliei în toată lumea. Să ne amintim că și creștinismul este legat de o dezamăgire la începutul lui. Mântuitorul n-a împlinit așteptările mesianice deformate ale contemporanilor și ei L-au dus la cruce. De acolo și-a luat creștinismul viața, viziunea și puterea.

La margine de har, Dumnezeu a ales o rămășiță care să ducă lumii întregi o Evanghelia veșnică. Ea constituie ultimul cuvânt pe care un Tată iubitor îl adresează acestei generații de la urmă. Rămășița sfârșitului s-a născut la 22 octombrie. Ea este singura biserică născută în vederea celei de-a doua veniri. Unica ei rațiune de a exista este Evanghelia - Evanghelia autentică, cea care vine din Sanctuar, de la Isus.

La 150 de ani de la începutul vestirii timpului sfârșitului, se cade să privim calea pe care ne-a călăuzit un Dumnezeu răbdător, milostiv și iubitor și să-L lăudăm pentru minunile Lui. Dar noi suntem oameni ai viitorului. Ce ne rezervă cutele lui necunoscute? Nu suntem în necunoștință. Profeția este lumina care strălucește în locul întunecat al viitorului.

Vom fi noi vrednici de înaltașii noștri? Le urmăm noi cre-

(continuare în pag. 18)

Așteptări, mărturii și amintiri

...înțelegere și acceptare... o viziune mai largă... o lecție de unitate în diversitate... și totuși, răul e rău și binele e bine.

Peste drumurile fierbinți ale Europei s-a așternut răcoroasa toamnă, așa că putem revedea fără grabă ceea ce a vrut să fie și ceea ce a fost de fapt Congresul Tineretului din Diviziunea Euro-Africa. Așteptată cu nerăbdare de tineri și pregătită cu trudă de organizatori, întrunirea tineretului de la Palais Beaulieu-Lausanne a fost oglinda a ceea ce tineretul Europei este el însuși: entuziasm, căutare, neastâmpăr, varietate aproape stridentă de gusturi, culturi și experiențe.

Să derulăm așadar mărturia despre ceea ce s-a intenționat, despre ce s-a dorit să fie și despre ceea ce a fost de fapt.

Mesajul președintelui

Robert S. Folkenberg

«Vă salut, dragi tineri din Diviziunea Euro-Africa.

Aș fi dorit să fiu personal cu voi, și sunt convins că prezența Domnului va fi cu voi în timpul acestei importante întâlniri.

Vă sugerez să așteptați lucruri neașteptate de la această manifestare, întrucât se produc deja printre noi evenimente fără precedent.

Dumnezeu ne-a promis putere să săvârșim fapte nemaipomenite și, dacă biserica va fi uimită de evenimentele finale, acum este timpul ca asemenea lucruri să aibă loc. Puterea care a mișcat întreaga biserică din vremea apostolilor stă la dispoziția noastră chiar astăzi.

Permiteți Duhului Sfânt să conducă planurile voastre. Dumnezeu este gata „să săvârșească printre noi o lucrare pe care puțini sunt în stare să o anticipeze.”

Tema aleasă de voi „Speranța unește” este o provocare pentru noi toți și, în măsura în care ne unim inimile în Hristos, realitatea și siguranța „speranței” ne vor purta pe calea spre Împărăție.

Dumnezeu S-a manifestat îndurător în trecut față de tineretul din Diviziunea Euro-Africa, iar acum este gata s-o facă din nou. Petreceți mai puțin timp cu activități lejere în perioada desfășurării sesiunii și luați-vă mai mult timp pentru a întreba pe Dumnezeu ce dorește să faceți pentru biserică. Sa în viitorul care este chiar la uși.

Dozându-vă binecuvântările cerului pentru acest congres ca un timp în care să vă pregătiți pentru revenirea Domnului, rămân al vostru, cu sinceritate, R.S. Folkenberg.»

Invitația lui John Graz

«Indiferent de unde veniți: din nord sau sud, din est sau vest, în timpul celor cinci zile de congres vă veți simți ca acasă. Vă spunem din inimă bun-venit. Împreună vom da viață motto-ului nostru „Speranța unește”. Vrem să spunem lumii împreună că suntem una în Isus Hristos, iar speranța noastră este o realitate.»

Seminare oferite

Dr. Hans Gerhardt, Universitatea Friedensau, Germania: „Stilul de viață adventist, este cumva depășit?”, „Tineretul adventist și esecul rasișmului”.

Dr. Rolf Pohler, Universitatea Friedensau, Germania: „Dacă sunt creștin, de ce să mai fiu și adventist?”, „Semnele timpului, semnele sfârșitului.”

Dr. Jean-Michel Martin, Institutul Adventist Saleve: „Flirt și sexualitate”, „Ajutor, pastore, nu știu cum să-ți spun (anxietatea, depresiunea și revolta biruite prin credință?)”

Richard Barron, Conferința Generală: „Birușta prin rugăciune”, „Duhul Sfânt va veni asupra voastră”.

Dr. David Wong, Conferința Generală: „Creșterea rapidă a bisericii din Asia”, „Tineretul adventist, astăzi”.

Christian Boiraud, pastor, Franța: „Mărturie prin sportul de risc”.

Sylvain Ballais, Conferința Franța de nord și Bernhard Bleil, Institutul Dynamis Berlin: „Voluntari pentru Evanghelie”

Dr. Ronald Stradowsky, Diviziunea Euro-Africa: „Întrunirea studenților adventiști din Europa”.

Presa

ADVENTIST VIEW: A Voice of Adventist Young Adults Today

„Congresul Internațional al Tineretului Adventist - tinerii sunt chemați să-și împărtășească prietenia, speranța și credința. Organizat de Diviziunea Euro-Africa, Congresul își propune să ofere tinerilor participanți ocazia de a-și face noi prieteni, seri pline de cântece din toată lumea, mișcare, precum și momente de meditație spirituală care vă pot schimba viața.”

LE MATIN - le quotidien romand „Ieri la Lausanne a fost deschis Congresul Internațional al Tineretului Adventist cu tema „Speranța unește”. Pe durata a cinci zile, trei mii de tineri veniți din douăzeci de țări ale Europei vor discuta despre somaj, războaie civile, foamete extinsă, degradare ecologică, ură rasială, violență, alcoolism și toxicomanie.”

NEUE ZÜRCHER ZEITUNG „... Pentru prima dată au participat și delegați din țările blocului răsăritean, România, Cehia și Slovacia. În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, tinerii sub treizeci de ani reprezintă două treimi din cele opt milioane de credincioși.”

24 HEURES „Începând de marți și până sâmbătă, Palatul Beaulieu va fi gazda celor 2500 de tineri adventiști sosiți din cele patru colțuri ale Europei. Delegația cea mai reprezentativă este cea aparținând Germaniei unificate, care numără peste 1200 de participanți, iar Elveția, Franța și Belgia participă cu câte 200 de participanți fiecare. Alte țări sunt de asemenea prezente, precum: Austria, Portugalia, Italia, Spania, Bulgaria, România, Cehia și Slovacia.

Congresul este dedicat temei unității și în fiecare dimineață este rezervat un timp special pentru meditație în acest scop. După masă sunt organizate ateliere de lucru și seminarii, iar serile re-creative încheie programul fiecărei zile. Cei care doresc, pot participa la diferite activități sportive.

Punctul culminant al acestui congres va avea loc seara aceasta, când un număr de douăzeci de tineri vor fi botezați prin scufundare într-un mic baptisteriu amenajat special în sala mare.

Tinerii reprezintă 65% din populația adventistă din lume. Actualmente se înregistrează cea mai mare creștere în țările din răsăritul Europei și în cele din lumea a treia.”

COMUNICAT DE PRESĂ

APD (Serviciul de presă AZȘ)

„Profesorul de teologie dr. Jacques Doukhan va prezenta în meditațiile sale biblice din fiecare zi în plenul întâlnirilor tema Speranței ca Nebunie, Dragoste și Umblare. Speranța biblică a revenirii pe curând a lui Isus Hristos este trăsătura distinctivă a Bisericii Adventiste...”

INFO PRESSE. „La Congresul Tineretului din Diviziunea Euro-Africa, 250 de tineri au urcat pe platformă, hotărându-se pentru botez. Richard Barron, de la Conferința Generală, a făcut un apel în urma ceremoniei de botez, unde 22 de tineri au fost botezați. Un total de 103 tineri s-au decis pentru Hristos și alți 668 și-au consacrat viața lui Hristos.”

Aprecieri și declarații din partea delegației române

„A fost o ocazie să cunoaștem și alte mentalități.” „A fost o adevărată expediție.” „A fost o lecție de unitate în diversitate.” „Apreciez transparența prietenilor noștri din vest.” „Sunt bucuroși de forța morală a tinerilor români care nu se lasă duși de val.” „Printre tinerii din vest sunt suflete mari și cu totul remarcabile.” „Privim cu teamă viitorul și ne pregătim să oprim valul.”

„Tinerii din România au fost deschiși, prietenoși, au inițiat contacte, au stabilit noi relații, au asimilat informații din toate prezentările spirituale și seminarii. Am văzut însă o respingere consecventă a muzicii necreștine sau cu elemente de rock. Acest lucru ne-a determinat pe noi, românii, să ne întâlnim seara și să cântăm împreună vechi imnuri adventiste, cântări cu care am crescut și care simțim că ne apropie de Dumnezeu.

Acei tineri care se manifestau zgomotos în sală erau totuși capabili de a fi impresionați de Evanghelie. Am ajuns la concluzia că situația spirituală precară a tineretului din vest nu este determinată în primul rând de opțiunile lor greșite, ci de viziunea liderilor lor spirituali. Consider că tinerii nu pot fi atrași de biserică decât

dacă vor găsi aici ceva deosebit de lume, ceva cu totul diferit.”

„Am primit o viziune mai largă.” „Am dobândit înțelegere și acceptare față de frații mei de pe alte meridiane.” „În ciuda ținutei lor și a comportamentului caracteristic, m-a uimit marea sensibilitate a acestor tineri față de Evanghelie.” „Pentru mine este încă o taină cum e posibil ca cineva să fie la fel de receptiv față de o muzică exagerat de ritmată și o prelegere profund spirituală.”

„Vineri seara rămâne totuși punctul culminant și nu voi uita pe tinerii aceia atât de diferiți care au umplut în câteva minute toată scena cu o singură dorință: să-și predea viața lui Hristos.”

„Nu am dobândit câștigul spiritual la care mă așteptam.” „Seminarele au fost excelente, practice și actuale. Cel mai plăcut lucru pentru mine este că biserica din România cântă pe tonul dat de Conferința Generală.” „Atmosfera din delegația română a fost încântătoare.” „Drumul împreună ne-a dat ocazia unei deschideri reciproce și a unei solidarizări fără precedent.” „M-a bucurat unitatea de vederi a delegației române în privința evaluării diferitelor aspecte ale congresului. Moldoveni și munteni, olteni, bănățeni și transilvăneni au spus într-un singur glas că răul e rău și binele e bine.”

Concluzii

Congresul de la Lausanne a fost un câștig pentru participanți și pentru biserică. Dacă presa a aflat despre acest congres și dacă lumea a fost informată despre tinerii adventiști, acest lucru este un câștig. Biserica a devenit mai vizibilă și acest lucru este bun.

Meditațiile oferite de fratele Doukhan se situează la cele mai înalte cote de spiritualitate tinerescă, așa cum și-ar dori-o fiecare dintre comunitățile noastre.

Seminarele au fost urmărite cu interes. S-au luat notițe, s-au purtat discuții. Au fost luate atitudini favorabile credinței.

(continuare în pag. 18)

Cei doi Adami sunt gata să se întâlnească. Fiul lui Dumnezeu stă cu brațele deschise să primească pe tatăl neamului nostru omenesc - ființa pe care chiar El o crease, care păcătuse împotriva Creatorului său, și pentru al cărui păcat semnele răstignirii sunt purtate în trupul Mântuitorului. Când Adam vede urmele cuielor nemiloase, el nu cade la pieptul Domnului său ci, în umilință, I se aruncă la picioare, strigând: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat!“ Mântuitorul îl ridică cu gingășie și-l invită să privească din nou asupra căminului său din Eden din care fusese alungat atâta vreme.

Tragedia Veacurilor,
pag. 594

Curând a apărut marele nor alb, pe care ședea Fiul omului... Pe măsură ce se apropia de pământ, am putut să zărim gloria strălucită și măreția lui Isus, care înainta ca un cuceritor. Un cortegiu de îngeri sfinți, purtând coroane strălucitoare, îl însoțea.

Nici un limbaj nu poate descrie gloria acestei scene. Norul cel viu, de o măreție și slavă fără pereche, se apropia tot mai mult și puteam să vedem tot mai limpede făptura cea plăcută a lui Isus. El nu purta o coroană de spini, ci pe fruntea Sa sfântă se afla o cunună a slavei. Pe veșmântul și pe coapsa Sa avea scris un nume, Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Înfațișarea Lui era luminoasă ca soarele la amiază, ochii Săi erau ca o flacără de foc, iar picioarele aveau înfațișarea aramei lustruite. Pământul tremura înaintea Sa, cerurile s-au despărțit ca un sul pe care-l înfășori, iar fiecare munte și fiecare insulă și-au părăsit locul.

Story of Redemption, pag. 410.411.

Împăratul se înalță în maiestate mai pe sus de orice sfânt și înger, iar fața Lui strălucește asupra lor plină de iubire binevoitoare. În întreaga oștire nenumărată a celor răscumpărați, fiecare privire este ațintită asupra Lui, și fiecare ochi prinde slava Celui care fusese văzut atunci când „atât de schimonosită îi era fața, și atât de mult se deosebea înfațișarea Lui de a fiilor oamenilor“.

Cu dreapta Lui, Isus așază cununa slavei pe fruntea celor biruitori.

Tragedia Veacurilor, pag. 592

ISUS în imagini

Descrieri ale revenirii

Apoi am văzut pe Isus conducând ceata celor mântuiți spre poarta cetății. El a prins poarta și a împins-o, deschizând-o pe balamalele strălucitoare, și a îndemnat pe cei care păstrasera adevărul să intre. În cetate se afla tot ceea ce ar bucura ochiul. O slavă îmbelșugată se vedea pretutindeni. Apoi Isus Și-a privit sfinții răscumpărați și a rostit, cu glasul Său melodios și bogat: „Văd rodul muncii sufletului Meu, și sunt mulțumit. Aceste glorii îmbelșugate sunt ale voastre, ca să vă bucurați pentru veșnicie de ele. Suferințele voastre s-au terminat. Nu va mai fi nici moarte, nici durere, nici țipăt și nu va mai fi nici o suferință.“ Am văzut pe cei răscumpărați cum s-au plecat și și-au aruncat coroanele strălucitoare la picioarele lui Isus și apoi, când mâna Sa iubitoare i-a făcut să se ridice, ei și-au atins harpele de aur și au făcut cerurile să se umple de o muzică bogată și de innuri pentru Miel.

Story of Redemption, pag. 413, 414

Înainte de a intra în cetate, sfinții au fost aranjați într-un careu desăvârșit, având pe Isus în centru. Capul și umerii I se ridicau deasupra sfinților și a îngerilor. Chipul Său maiestuos și înfățișarea Sa plăcută puteau fi zărite de toți cei din careu.

Story of Redemption, pag. 412

Acolo se află cei care L-au batjocorit pe Hristos în umilirea Sa. Cu o putere copleșitoare le vin în minte cuvintele Celui ce suferea când, la cererea cu jurământ a marelui preot, declarase solemn: „Veți vedea pe

Fiul omu'ui șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului“ (Matei 26,64). Acum ei Îl văd în slava Lui și în curând Îl vor vedea stând la dreapta măririi.

Cei care au răs de afirmația Sa că este Fiul lui Dumnezeu sunt acum fără glas... Bărbații care L-au lovit și L-au scuipat pe Prințul vieții își întorc acum ochii de la privirea Sa pătrunzătoare și încearcă să fugă de maiestatea copleșitoare a prezenței Sale. Cei care I-au pironit mâinile și picioarele, ostașul care I-a străpuns coasta, văd acele semne și sunt cuprinși de groază și remușcări.

Tragedia Veacurilor, pag. 589, 590

Scrisoare deschisă către tineri și bătrâni

Sunt convins că mulți dintre noi am avut răbdarea să citim cele 7 pagini de revistă pe care *Curierul Adventist* le-a dedicat raportului întocmit de *Comisia Conferinței Generale privind problematica tineretului*, raport cu titlul *Tineretul adventist și societatea secularizată*. Documentul poartă girul unei comisii subordonate celei mai înalte autorități - după Dumnezeu - pentru adventiștii de ziua a șaptea: Conferința Generală, și de aceea merită toată atenția noastră. Pe cei care nu l-au citit, îi rog frumos să-l citească și abia apoi să parcurgă rândurile de față.

Trimis de biserică sau chemat de diferite comunități locale, invitat de câțiva dintre directorii de tineret ai conferințelor sau de către asociațiile de tineret din biserică, autorul acestor rânduri a avut ocazia ca, în puțin timp, să cunoască multe grupe de tineri și să aibă lungi discuții cu toți cei care erau dispuși să-și sacrifice din timpul lor pentru aceasta. Dumnezeu a făcut din toate aceste întâlniri tot atâtea ocazii de a cunoaște biserica din care fac parte, și în special tineretul ei, nu numai de la nivelul discuțiilor pline de miez din biroul de la mansarda uniunii, ci și pe viu, călcând pragurile locașurilor de închinare răspândite în această țară.

Rubrica Opinii încurajează pe cititori să-și exprime atitudinea față de aspecte de actualitate din viața bisericii, fără ca ele să reprezinte în mod necesar punctul de vedere al redacției.

Nu am pretenția că pot face o evaluare globală a situației tineretului adventist din România. Nici nu îmi permit să generalizez stările de lucruri cunoscute în cele câteva grupuri de tineri la nivelul tuturor tinerilor, deși din discuțiile avute cu o serie de frați se pare că n-aș greși prea mult. Mă încred însă în buna credință cu care a fost alcătuită prima parte a *Raportului* în discuție, secțiune în care, cu tactul pe care articolul de față s-ar putea să nu-l aibă, ne este adusă la cunoștință scăderea drastică a interesului tineretului pentru *cele spirituale*, așa cum reiese din cele câteva statistici prezentate (vezi în special numărul din *martie 1994*, pag. 17). Și consider că, chiar dacă procentual diferențele s-ar putea să fie, pentru unii, semnificative, problematica de fond este aceeași. Atacurile Satanei împotriva tinerii generații vizează aceleași linii de forță, chiar dacă un nivel de trai mai scăzut conferă o oarecare protecție față de sofisticăriile celui rău. Și dacă toți suntem **un singur trup**, e greu de crezut că **o mână crește viguroasă în vreme ce cealaltă se atrofiază pe zi ce trece**. Cu alte cuvinte, în lumina acestui *Raport*, poate că ar fi timpul să ne reanalizăm motivele mulțumirii de sine, cu care uneori privim situația tineretului nostru, care nu face ceea ce fac alții, mai ales *apostaziații ăia din Vest*, cum sunt uneori numiți frații noștri de dincolo de fosta cortină. Cu diferențele de cultură și specific națio-

nal existente, cu un 10% în plus sau în minus la capitolul statistică, **mâinile acestui trup sunt la fel de firave**. În fond, deși există o ierarhie a păcatelor, nu există păcate mici în ochii lui Dumnezeu. Cineva, care face glume în timpul repetițiilor de cor sau își aranjează fotbalul de a doua zi în timpul predicii de prânz, nu e cu nimic mai sfânt decât cel care joacă tenis în Sabat după-amiază, nu sunteți de aceeași părere?... Dacă ne aducem bine aminte, încă de pe vremea Mântuitorului au existat persoane care-și începeau rugăciunea cu vorbele: "Îți mulțumim Doamne că noi nu suntem ca ei..."

Și, dacă situația prezentată în *Raport* reflectă până la un punct situația de fond a tineretului nostru, atunci și soluțiile prezintă un anume grad de generalitate. Dar până la soluții să mai rămânem puțin la stare...

Tinerii noștri au probleme. Începând cu cele de adaptare la subcultura din care fac parte ("voi nu sunteți ca ceilalți..."), de adaptare la o societate din ce în ce mai secularizată, dominată de un pragmatism feroce ("fraierii pierd și cei care știu să se invârtă câștigă..."), și terminând cu cele sexuale ("cum să te menții cast când viciul este o virtute relaxantă, pe care o întâlnești din 2 în 2 metri..."). Tinerii noștri sunt astfel permanent asaltați cu dileme de genul: "Ce să fac să-mi trăiesc și eu tinerețea și nici să nu... sar gardul bisericii?" Standardele au rămas standarde, dar is-

toria a evoluat. "Sora White a trăit la 1800, noi trăim astăzi...". Motivați de o anume educație religioasă, sau poate de frica de iad, sau poate de dorința de a trăi veșnic, tineretul nostru trăiește într-o permanentă tensiune: până unde se poate întinde coarda? Cei mai mulți sunt sinceri și doresc cu adevărat să știe cum e mai bine pentru un creștin să se comporte în cutare sau cutare împrejurare. Se caută răspunsuri, soluții, sfaturi, uneori scuze sau justificări care de care mai biblice: "David a dansat, noi de ce să n-o facem..." Se caută sfătuitori, specialiști, autorități pe al căror cuvânt să te poți baza. Tinerii sunt la vârsta marilor întrebări, a marilor crize... Ei au o personalitate, o conștiință care se vrea îndreptățită în hotărârile ei. Iar biserica?... "Același tipic, Sabat după Sabat", zic ei. Unii sunt sături de predici. Alții au ajuns predico-dependenți, vânători după predicatorii originali ai zilei sau după frații veniți de peste ocean... Adevărul curat al Evangheliei îi plictisește. "Asta-i pentru voi,ăștia veniți din lume..." De unde soluții? Care să fie rezolvarea? Ce-i de făcut? De unde să-i apuci? Unde să-i duci? La munte? La mare? La "narcise"?... Cunosc pastori, prezbiteri sau simpli credincioși care-și pun aceste probleme cu toată sinceritatea. Ei au copii sau vor avea copii și toți simt că *ceva, undeva* trebuie să se schimbe. Vorbim despre reformă, despre redeschidere, despre cernere și despre marea strigare. Da, viitorul va fi luminos! Dumnezeu va triumfa, iar noi îi vom judeca pe îngerii căzuți! Dar prezentul? Unii au spus: "Timpul, frate; ești nou venit și încă n-ai învățat să ai răbdare, numai timpul le va rezolva. Ai încredere, Dumnezeu e încă la cârmă..."

Totuși în părțile 2 și 3 ale *Raportului* ne sunt oferite și soluții. Se pare că totuși soluția timp a început să ne coste prea mult... Și iată soluțiile: să îmbunătățim relațiile pastor - tânăr, să-i cointereseăm pe tineri să frecventeze bise-

rica, să dinamizăm părtașia, să pregătim mai bine directorii de tineret, să facem programe noi și atractive, să explicăm standardele, să îmbunătățim imaginea bisericii în fața tinerilor și a tinerilor în fața bisericii, să ținem seminarii dese și variate pe teme fierbinți și, de ce nu, să alocăm mai multe fonduri activităților tinerilor... Lista poate continua, o simplă lectură vă poate convinge personal de lungimea ei și de enorm de multul bun-simț de care s-a făcut uz la alcătuirea ei. Două articole întregi - al doilea și al treilea - scrise de o *comisie creștină* a unei *biserici creștine* despre un *tineret creștin*, în care numele lui Isus Hristos apare o singură dată, citat nu ca o posibilă soluție, ci ca o tristă concluzie generală:

"Credincioșii pot fi călăuziți de crezul bisericii, însă de cele mai multe ori, Autorul și Desăvârșitorul credinței lor rămâne necunoscut" (*numărul din aprilie, pag.18*).

Am putea trage concluzia că autorii *Raportului* îl consideră pe Isus Hristos atotprezent în mijlocul tinerilor noștri, așa încât nu latura spirituală este cea care trebuie pusă la punct, ci soluția ține de infra-structura pragmatică a bisericii: seminarii, programe, investiții, etc. Pagini întregi de soluții, care de care mai inteligente, ba chiar interesante, ale căror bune intenții și aplicare cu succes sunt dincolo de orice discuție, dar care la fel de bine ar fi putut apărea într-o revistă baptistă, penticostală sau chiar mormonă... Este foarte adevărat, problemele noastre sunt și problemele altora, dar eu cred că *înțelegerea noastră distinctă a unor adevăruri cerești ne poate conduce la o serie de soluții tipic adventiste*. Oricât de sectar aș apărea în ochii multora, îndrăznesc să afirm că noi am început să fim tot mai mult preocupați de a fi *creștini* și din ce în ce mai puțin de a fi *adventiști*, deși ultimul cuvânt îl înglobează pe primul și-i conferă adevărata semnificație relativ la timpul pe care îl trăim. Binefacerea, implicarea socială, apărarea liber-

ității religioase, educația creștină, activitatea culturală, toate acestea sunt bune și își au locul lor, dar ele ne scufundă în oceanul creștinismului secularizat de astăzi, câtă vreme nu le facem în *duhul și în puterea lui Ilie*, duh și putere pe care nu le putem obține decât dintr-o reevaluare a acelor adevăruri care ne-au adus la ființă ca biserică. Dintr-o înțelegere justă și matură a Sfintei Scripturi în lumina versetului care a fost "mai mult decât oricare altul stâlpul și temeliea credinței noastre" (*Story of Redemption, pag.375*), Daniel 8,14. Dintr-o înțelegere a responsabilităților ce ne revin ca urmare a ceea ce se întâmplă în timpul primei sesiuni de judecată din ceruri - *îndreptățirea lui Dumnezeu înaintea întregului Univers, prin mărturia unei experiențe colective de excepție a poporului Său de pe pământ*.

Nu faptele sunt materia la care *poporul judecat* nu trece clasa, ci cea a înțelegerii spirituale, de aceea remediile trebuie căutate în alt loc, pe pagina îngălbenită a Bibliei... Să ni le mai aducem aminte o dată:

1. AURUL CURĂȚIT PRIN FOC AL CREDINȚEI care să ne arunce la piciorul crucii conștiinței de ucigașul latent care încă mai zace undeva în ungherele minții noastre, gata oricând să facă cu Mielul lui Dumnezeu ceea ce au făcut cuvioșii Ierusalimului anului 31. Doar ocazia lipsește, dar egoismul, dorința de îndreptățire și mândria poporului ales sunt toate acolo, așteptând prilejul de a ieși în față... Înțelegerea faptului că suntem mântuiți numai în măsura în care îl lăsăm pe Dumnezeu să facă din noi ceea ce El dorește și are *puterea să facă*, și că singurul răspuns uman posibil la planul cerului este *credința noastră în făgăduințele Lui!*

2. DOFTORIA PENTRU OCHI care să ne facă să ne vedem *așa cum suntem*: bieți păcătoși pentru care Marele Preot mai are încă de făcut o lucrare specială în *templul inimii noastre*, pentru ca *Sanctuarul cereșc* să poată fi despovărat de tot

egoismul și necredința noastră; și nu așa cum *ne place nouă să credem că suntem*: bieți păcătoși iertați care s-au pus în regulă cu cerul și, de-acum încolo, când o vrea Domnul să vină că, oricum, de adormit toate fecioarele vor adormi...

3. HAINA ALBĂ a neprihănirii Lui, pentru care tot ceea ce ne mai ține încă legați în această Sodomă planetară, merită să fie socotit ca un gunoi - ca ceva care odată măturat este aruncat afară din casă... **Impregnarea Chipului divin asupra caracterului nostru** - fiecare după talanții și posibilitățile sale - ar trebui să fie prioritatea numărul unu nu doar în viața de credință personală, ci și în cea a bisericii în ansamblu. A flămânzi și a înseta după o minte limpede, o inimă plină de compasiune și o existență zilnică, în care păcatul nu-și mai găsește loc, este unicul mod de a trăi al creștinului. Un astfel de ucenic va arde să ducă lumii vestea împăcării și va avea și ce să spună. Un astfel de ucenic va fi "un blestem pentru lume" (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 275), în loc să fie o binecuvântare.

Sfatul inspirat ne avertizează: "Puteți manifesta mare zel în eforturile misionare și totuși, deoarece este corupt cu egoism și poartă pecetea eului, nu are nici o valoare în ochii lui Dumnezeu; este o jertfă pătată. Până când ușa inimii nu este deschisă lui Isus, până când El nu își ocupă locul în templul sufletului, până când inima nu se umple de atributele divine, faptele oamenilor sunt cântărite în balanța cerului, iar verdictul va fi, "Găsit în lipsă!" (Ms. 33 /1894)

Planul cerului poate fi împiedicat nu numai prin introducerea de erezii și false probleme, ci și prin simpla inversare a "lucrurilor ce nu trebuie lăsate nefăcute" cu cele care "trebuie făcute" (Matei 23,23). Evanghelizarea nu este prioritatea numărul unu în viața bisericii. Evanghelizarea este consecința numărul unu, ce se manifestă în viața unei biserici a cărei

primă rațiune de a fi este șlefuirea de caracter pentru ceruri. A unei biserici care produce ucenici. "Fiecare ucenic adevărat este născut în împărăția lui Dumnezeu ca misionar." (*Hristos, Lumina lumii*, pag.163).

Cineva spunea că atunci când ceva în biserică nu merge cum trebuie nu sunt decât două cauze: sau oamenii n-au înțeles încă Evanghelia - și atunci le-o mai explicăm o dată - sau nu vor să creadă Evanghelia, ceea ce e foarte trist, pentru că în acest caz nu mai e mare lucru de făcut... Problema tineretului nostru nu este aceea că nu sunt bine organizați, nu sunt suficient de bine plimbați și recreați, ci aceea a unei cumplite lipse de credință și de înțelegere a realităților cerești, a modului în care trebuie și se poate colabora cu cerul pentru ducerea la bun sfârșit a planului de mântuire.

Ignoranța în adevărurile începătoare ale Scripturii, dublată de o tragică lipsă de credință, vor conduce întotdeauna la o sincopată relație personală cu Isus, un adulter spiritual la care Isus nu poate lua parte și, ca atare, altcineva îi va lua locul. Primul nostru bărbat - firea, eul rebel - trebuie luat de mână, dus la Cruce și părăsit în trupul Lui, acolo unde un eu uman a fost pironit odată pentru todeauna (Romani 6,6; 7,1-4). Scriptura este foarte clară: numai cine a murit cu Isus Hristos, trăiește împreună cu El (Romani 6,8; 2 Timotei 2,11).

Nu mai privind și meditănd la scandalul cosmic al crucii: Creatorul ucis de creaturile Sale, Cel fără prihană dat în mâinile neglijenților, Autorul oricărei înțelepciuni străpuns prin unelțirile înțelepților vremii - numai în acest fel dorințele noastre de îndreptățire de sine, mândria denominațională și spiritul triumfalist vor fi lăsate în țărână, acolo unde le este și locul...

"Privind la Răscumpărătorul răstignit noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea jertfei aduse de Maiestatea cerului. Pla-

nul mântuirii este slăvit înaintea noastră și gândul despre Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. În inimile și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel; mândria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o vie amintire a celor petrecute pe Golgota. Acela care privește iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi înălțat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o măsură anumită această iubire tainică. Cu cât contemplăm mai mult crucea lui Hristos, cu atât mai mult ne vom însuși vorbirea apostolului care a zis: 'Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!' (Galateni 6,14)". (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 618).

PS: Autorul își asumă întreaga responsabilitate pentru perspectiva pe care o oferă asupra problemei tineretului. Deoarece este imperfectă, ea invită la discuție. Dorința sa este ca acest articol să nu fie considerat o încercare de a denigra persoane anume sau tineretul adventist în ansamblu. Este neindoielnic faptul că în biserică se află și mulți tineri consacrați. Dar aceasta nu înseamnă decât că răspunderea lor și povara lor este cu atât mai mare. Ei nu sunt mai buni decât alții. Ei sunt mai departe ticăloși și nenorociți, dar pentru că au acceptat unguentul divin, ei au ajuns să vadă această. Aceasta este singura diferență: ei au ajuns să vadă cu propriii lor ochi. Ei știu că sunt ticăloși, pentru că văd asta în viața lor, și văd aceasta pentru că au început să creadă Biblia pe cuvânt. Ei nu sunt mai buni decât alții - ei sunt doar conștienți că nu sunt mai buni.

Cezar Luchian,
redactor, Semnele Timpului

Jeremia Florea / Romulus Gainer

De-a lungul deceniilor în care biserica din țara noastră a fost izolată într-o anumită măsură de biserica mondială, s-au slăbit contactele și cu mulți dintre adventiștii originari din România, care locuiesc în diferite părți ale lumii. Unii dintre aceștia, ale căror rădăcini sunt în România, au ocupat sau ocupă poziții semnificative în lucrarea mondială: pastori, profesori în instituțiile adventiste, directori și înalți funcționari ai Diviziunii și Conferinței Generale.

Pentru ca să refacem legăturile, pentru ca să oferim noilor generații ocazia să se simtă mai bine integrați în biserica lui Dumnezeu de pretutindeni, redacția Curierului Adventist a adresat unora dintre aceștia invitația să răspundă unor întrebări. Scrisorile au început deja să sosească, de aceea publicăm acum primele două interviuri: cu pastorul veteran Jeremia Florea și cu Romulus Gainer, de mai mulți ani vicepreședinte pentru finanțe, ADRA International.

Jeremia Florea: Am fost trimis ca misionar pentru poporul român din America.

Jeremia și Helma Florea

Red: Stimate frate Jeremia Florea, numele dvs. îmi este bine cunoscut din relatările pastorilor colegi, ca și din articolele și scrisorile pe care le-ați semnat în revistele *Adventist Review* și *Ministry*. Dar nu știu mai mult despre dvs. Ați dori să vă prezentați pentru cititorii români?

JF: Numele meu este Jeremia Florea, iar soția se numește Helma Brunhilde. Ca origine, amândoi suntem din „Dulcea Bucovină”. În anul 1932, am absolvit cursurile de patru ani ale seminarului AZȘ Diciosânmartin-Brașov. După ce am servit pe împărat timp de trei ani, la fanfara regimentului 6 grăniceri din Chișinău, în anul

1936, am fost angajat ca secretar la departamente în conferința Moldova de Nord, cu reședința la Cernăuți. Tot aici ne-am căsătorit în anul 1937. În aceeași calitate, am fost chemați să servim conferința Muntenia de Vest, cu reședința la București. De aici încolo, evenimentele în viața noastră au început să se miște cu repeziciune. În anul 1938, Conferința Generală a cerut uniunii române să caute și să trimită în America de Nord o pereche de tineri lingviști spre a servi grupele de români împrăștiați pe acest continent. Am fost chemați și după ce am fost hirotonisat la București, în același an am trecut Atlanticul cu vaporul francez Normand. Aici am fost activ ca evanghelist. Iar în cursul războiului și câțiva ani după, am redactat o revistă, ediția americană a revistei *Semnele Timpului* în limba română. Aceasta a apărut lunar. În general, activitatea noastră a fost desfășurată în statele Illinois, Indiana și Michigan din Uniunea Lacurilor. După 43 ani de lucru, ne-am retras în statul Arkansas, unde am fost reactivați timp de alți șapte ani.

Red: Care este moștenirea românească pe care ați purtat-o de-a lungul anilor?

JF: În tot cursul acestor ani, n-am uitat că noi am fost trimiși ca misionari pentru poporul român din America de Nord.

Red: În ce fel s-a reflectat acest lucru în activitatea dvs.?

JF: De aceea, în ultimii 16 ani, pe cont propriu, am produs o mică foaie de patru pagini intitulată „HINENI” (Hebr. „lată-mă, trimite-mă.”) Aceasta apare la două luni.

Red: Care vă sunt preocupările actuale?

JF: În prezent, neuitând vârsta, continuăm producerea acestei foi și servim ca roată de rezervă în district. În comunitatea locală, la ora de rugăciune, încercăm să descoperim tot mai multe din fețele lui Mesia în Vechiul Testament.

Red: Aveți un mesaj pentru cititorii din țară ai Curierului Adventist? Ce posibilități de conlucrare întrezăriți?

JF: Convingerea mea este că răspunderea revistei *Semnele Timpului*, edițiile române și cea americană, este să proclame ca nicio dată, în toată frumusețea și amploarea ei, întreita solie din Apocalipsa 14. *Curierul Adventist* este pentru consum domestic. Să continue a pregăti un popor - o biserică care „se suie din pustie, reze-mată pe lubitul ei.” Aceasta este „frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca o oștire sub steagurile ei.” Începutul vă este de tot bun. Dar bunul trebuie să devină mai bun. Da, la cerere, vom contribui și noi cu ce putem.

Romulus Gainer: În România este cea mai puternică biserică adventistă din Europa.

Romulus și Ruth Gainer

Red: Iubite frate Gainer, v-aș ruga să vă prezentați cititorilor revistei *Curierul Adventist*.

RG: Numele meu este Romulus Gainer și m-am născut în statul american Pennsylvania din părinți români, care s-au întâlnit în tinerețe și s-au căsătorit în America.

Red: Care este moștenirea cea mai prețioasă pe care ați primit-o prin originea dvs. românească?

RG: Moștenirea umană și spirituală a originii mele românești pe care o apreciez cel mai mult este căldura și prietenia românească specifică. Mama mea a fost botezată în biserica adventistă pe când aveam numai doi ani, și ea a fost condusă la adevăr de către un pastor laic român.

Red: Care este activitatea dvs. actuală în cadrul bisericii? Vă oferă această poziție ocazii să auziți despre România?

RG: Sunt vicepreședinte pentru finanțe la ADRA Internațional. Aceasta implică responsabilitatea financiară cea mai înaltă în cadrul ADRA și într-adevăr îmi facilitează contactele cu România. Am astfel posibilitatea de a sprijini, într-o mică măsură, România și pe oamenii ei.

Red: Ați avut ocazia să vizitați România?

RG: Da, am fost în România și a fost extraordinar să pot afla mai multe despre România și des-

pre poporul ei. Am vizitat pentru prima dată România când eram misionar în Orientul Îndepărtat și am putut atunci să îmi cunosc unele rude pe care nu le întâlnisem niciodată.

Red: Ați avea amabilitatea să transmiteți un mesaj cititorilor și bisericii din România?

RG: Mesajul meu pentru românii adventiști este: țineți sus credința tare și iubirea lui Dumnezeu care au făcut din România cea mai puternică biserică adventistă din Europa. În ciuda anilor lungi de greutăți, în care a fost greu să dați mărturie pentru Dumnezeu, vedem credința, entuziasmul și consacrarea credincioșilor adventiști. Credința mea a fost mult întărită când am văzut cât de mulți tineri participă la viața comunităților din România, ca și programele energice pe care biserica le desfășoară. Am încredere că Dumnezeu va binecuvânta pe fiecare dintre cei ce alcătuiesc familia adventistă și voi veți lucra mai departe ca să grăbiți venirea Domnului.

Prospectare

(urmăre din pag. 9)

dința? Mai așteptăm pe Isus să vină curând? Sau ne-am obișnuit aici? A pus stăpânire pe noi teologia întârzierii Marelui? Care este robul credincios și înțelept? Care sunt relațiile noastre frățești? Pot fi continuate în cer așa cum sunt?

Întrebarea răscolitoare a apostolului Petru se aplică fiecărui așteptător: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu...?”

De aceea, preaiubiților, pentru că așteptați aceste lucruri, silivi-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace“ (2 Petru 3, 11.12.14).

De pe culmea celor 150 de ani, privim înainte și în sus către foarte apropiata revenire a Domnului și zărim prin credință Noul Ierusalim care ne așteaptă să intrăm în el.

Noi, generația celor 150 de ani, fiind conștienți de răspunderile ce ne apasă umerii, sufletul și inima, înălțăm la această cumpănă ruga proorocului de odinioară: Doamne, fă să vină asupra noastră o indoită putere din duhul pionierilor și înaintașilor noștri. Fă să pună stăpânire pe noi adevăratul spirit advent! Amin!

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Române

Lausanne 1994

(urmăre din pag. 11)

Un lucru lasă însă de dorit: calitatea muzicii și a manifestărilor „artistice“ prezentate la programele social-culturale. Dar și aici delegația română a știut să profite. Pe grupe de discuții, în jurul directorilor de tineret, tinerii s-au exprimat și au luat atitudine corespunzătoare.

Apoi, participarea noastră la program a fost reprezentativă pentru spiritul și experiența unei lucrări de prestigiu european, așa cum se prezintă biserica din țara noastră. De fapt, diferența nu a trecut neobservată, numeroși tineri de pretutindeni și-au arătat aprobarea și apreciere față de rapoartele noastre misionare.

Câștigul cel mai mare a fost însă faptul că tinerii noștri au învățat să rămână ei înșiși, fără a fi asimilați într-o lume diferită. Felicitări bisericii, care a știut să le transmită „credința dată sfinților odată pentru totdeauna“. Sperăm să-i vedem cât mai repede maturi și în stare să poarte grijile cele mari care să dea acestei biserici biruința într-o lume în care totuși răul este rău și binele va fi bine.

Ion Buciuman,
directorul departamentului
tineret al Uniunii Române

Correspondență: O casă în America... Cu începere din luna octombrie 1993 se află în lucru în orașul Atlanta, din statul Georgia, Statele Unite ale Americii, prima casă de rugăciune adventistă de ziua a șaptea română, construită în afara hotarelor României. Clădirea are laturile de 31 și 15 m, pe două nivele. La parter se află 6 camere pentru Școala de Sabat și alte servicii. În partea de sus, dinspre stradă, e intrarea principală, acoperită, la care se urcă pe 7 trepte largi. În clădirea propriu-zisă, mai întâi un foaier larg, camera pentru mama și copilul, apoi, înainte, sala de adunare, în spatele amvonului aflându-se baptisterul din fibră de sticlă. Capacitatea este de 300 de locuri, pentru o comunitate de 140 de membri, în creștere.

Cheltuielile se vor cifra la 350.000 de dolari și ar fi putut fi mai mari, dacă o parte din manoperă nu ar fi fost efectuată de către membrii comunității. Au fost și dificultăți de armonizare a părerilor, cum se întâmplă întotdeauna, însă, în general, a fost înțelegere, colaborare și un enorm spirit de sacrificiu, precum și voioșie la munca voluntară. În afară de răbdarea necesară în cursul lunilor de proiectare și aprobare, de abnegația trebuincioasă pentru învingerea dificultăților financiare, a fost nevoie de curaj și perseverență pentru neutralizarea templomaniei, care, vedeți, există nu numai în țară, ci și în străinătate - adică, să nu mai fie nimeni ca noi... turn care să atingă cerul!!!

Știm că în România, binecuvântată de neașteptate și vaste libertăți, biserica noastră construiește din plin. Din multe părți ale țării ne vin insistente cereri pentru ajutoare și de fiecare dată suspinăm în neputința de a răspunde - cum poți ajuta când tu însuși ai mare trebuință de ajutor? Poate o vom face după terminarea construcției noastre și lichidarea tuturor datoriilor.

Construirea casei nu a fost nici ambiție, nici capriciu, ci luarea în considerație a unei nevoi stricte: nici una din zecile de comunități ale altor denominațiuni solicitate nu a acceptat să ne închirieze o sală de adunare; drept urmare, ne adunăm de doi ani în sala de gimnastică a unei școli adventiste, situate la circa 40 km de locuințele membrilor comunității. Dar casa noastră este situată chiar în zonă unde trăiesc adventiștii români.

Vă așteptăm la inaugurare, și rețineți: prima casă de rugăciune adventistă română *cumpărată* peste hotare este cea din Brisbane, Australia (în 1991), iar prima *construită*, în Atlanta. Adăugați-le la cele din România și faceți totalul, pentru că, deși organizatoric noi aparținem unde suntem, în profunzimea ființei noastre simțim realitatea spuselor lui Coșbuc: „Sunt suflul în suflul neamului meu/Îi cânt bucuria și-amarul.”

Realizarea aceasta a fost posibilă doar prin asistența continuă a Providenței: „De n-ar fi fost Dumnezeu de partea noastră...” Dar a fost. Și este. Și va fi. Cu noi și cu Dvs. Deci a Lui să fie toată slava de-a lungul tuturor vecilor! Amin!

Pastor, Ștefan Radu; Atlanta, august 1994

Președintele Edwin Ludescher se retrage. Printr-o scrisoare adresată colaboratorilor și președinților uniunilor, fr. Edwin Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa, și-a anunțat hotărârea de a se retrage la pensie de la începutul anului 1995. Fr. Ludescher, de origine austriac și cu mulți ani de activitate ca misionar în Africa, a devenit președinte în 1975, când Conferința Generală s-a desfășurat la Viena, fiind reales în 1980, 1985 și 1990. În acești ani fr. Ludescher a vizitat în numeroase ocazii țara noastră, predicând în zeci de comunități și cunoscând personal pe cei mai mulți dintre pastori și sute de membri ai bisericii.

Până la sesiunea din 1995 a Conferinței Generale, fr. Frikart, secretarul Diviziunii, va prelua răspunderile președintelui.

Conferința pentru Sabat. Între 9 și 11 octombrie s-a desfășurat la București Conferința pentru Sabat. Au participat peste cincizeci de persoane: profesori și studenți de la ITA, pastori și administratori din cadrul conferințelor și uniunii, laici. S-au prezentat numeroase referate și s-au dezbătut aspecte ale înțelegerii și păzirii Sabatului în împrejurările mereu schimbătoare din societatea noastră: semnificația actuală a felului în care a păzit Isus Sabatul, Sabatul în viața lui Ellen White, Sabatul în condițiile speciale ale școlii,

spitalului, și armatei, activități și programe pentru comunități și familii, Sabatul și devoțiunea personală, Sabatul și sănătatea, vechi și nou în păzirea Sabatului, strategia reformei Sabatului.

În încheiere, prin consensus, a fost formulată o declarație care reafirmă atașamentul neclintit față de principiile inspirate ale păzirii Sabatului în spiritul iubirii și credinței, exprimă recunoștința și aprecierea pentru toți cei care, în dificultățile din deceniile trecute, au rămas credincioși Sabatului cu sacrificii, în școli, armată, la locul de muncă și în familii. De asemenea, într-o serie de recomandări către conducerea bisericii, se sugerează noi direcții de studiu și acțiune pentru o autentică reformă a Sabatului. Un articol mai amplu va fi publicat în numărul din decembrie.

Cursuri medicale. Între 19 și 26 octombrie în comunitatea Popa Tatu - București s-au desfășurat două cursuri susținute de Stoy Proctor, director asociat al Departamentului de sănătate de la Conferința Generală. Primul curs a pregătit instructori în vederea lansării și în țara noastră a planului revizuit de întrerupere a fumatului (fostul Plan de cinci zile). Al doilea curs a prezentat perspective științifice și religioase asupra nutriției. La cursuri au participat circa 80 de persoane, medici, studenți, pastori și laici interesați.

Colectă mondială pentru România. În trimestrul acesta, în cadrul bisericii mondiale, darurile Școlii de Sabat au ca destinație două obiective din cadrul Diviziunii Euro-Africa, și anume: Seminarul Teologic din Praga și Construcția Institutului Teologic din București. Acesta este și motivul pentru care o parte dintre veștile misionare au ca subiect lucrarea din România, care de asemenea a fost popularizată în școlile de Sabat din numeroase țări cu ajutorul diapozitivelor și imaginilor filmate. Un dar generos al Școlii de Sabat va însemna o mai rapidă finalizare a lucrărilor. Rugați-vă pentru aceasta!

Radio Vocea Speranței. Noul program zilnic de transmisii Radio Vocea Speranței pe unde scurte este următorul: în limba română orele 9-10 pe lungimea de 41 m (7305 kHz) și 14-15 pe lungimea de 49 m (5940 kHz); în limba maghiară orele 10-11 pe lungimea de 49 m (6055 KHz) și 15-16 pe lungimea de 49 m (5940 KHz).

ADRA rămâne activă în criza din Ruanda. Un raport din Goma, Zair, apreciază că numărul adventiștilor în rândul refugiaților ruandezi din Zair este de peste 120.000. ADRA, cea mai importantă organizație neguvernamentală din Ruanda, prezentă înainte de izbucnirea ostilităților, este bine pregătită să ajute în

continuare poporul din Ruanda care, în această tragedie, a pierdut cel puțin o jumătate de milion de vieți. Câteva inițiative actuale sunt:

- O echipă medicală, formată din șapte medici și cinci asistenți, asigură îngrijire medicală pentru 100.000 de refugiați, oferind medicamente împotriva holerei și antibiotice.

- Două cisterne transportă zilnic apa de băut pentru peste 20.000 de refugiați. 50 de tone de îmbrăcăminte au sosit la Goma, suficient pentru a îmbrăca peste 75.000 persoane.

- Biroul ADRA din Uganda transportă 17 tone de biscuiți hiperproteici și multe pompe de apă și furtune de la Kampala la Goma.

- Națiunile Unite au pus la dispoziția ADRA escadra lor de avioane mari de transport de la baza din Nairobi, pentru a transporta materiale medicale și o a doua echipă medicală.

(Buletinul de informare al președintelui Conferinței Generale /B.I.P./, 6 sept. 1994)

Centru de studii hinduse. Centrul de studii hinduse din India testează diferite modele evanghelice pentru a descoperi cele mai bune metode de a duce Evanghelia la cei 250 milioane de hinduși din lume. La Koviloor, Kerala, India, a fost dezvoltat un proiect în cadrul căruia programele - dar nu solia - au fost adaptate pentru a fi adecvate culturii și moștenirii indiene. Ca rezultat s-au botezat 50 de persoane,

dintre care 48 au fost hinduși. Mulți alții se pregătesc pentru botez.

(B.I.P., 6 sept. 1994)

Lucrarea pentru evrei.

New York. Două mii de exemplare ale cărții *Izvorul Păcii* au fost distribuite în zonele locuite de evrei din New York. Cărțile nu au fost trimise prin poștă sau lăsate la ușă, ci oferite personal printr-o vizită acasă sau în contacte de afaceri. Mulți evrei sunt dornici să-L aștepte pe Mesia. Mulți s-au arătat interesați să discute despre Mesia și să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Proiectul a avut atât de mult succes, încât se fac planuri ca alte 15.000 de exemplare să fie distribuite în acest oraș de maximă prioritate pentru Misiunea Globală.

Australia. Un grup de laici distribuie cu regularitate *Cursul prin corespondență Mesia* în secțiile locuite de evrei din Melbourne, Victoria. Apoi ei merg din casă în casă și țin cu ei studii din Biblia ebraică. Cinci din cele 39 de persoane care s-au înscris la curs, l-au completat deja.

(B.I.P., 6 sept. 1994)

Opoziție din partea bisericii ortodoxe din Serbia.

Grupurile religioase minoritare sunt expuse unor atacuri deschise din partea bisericii ortodoxe sârbe: amenințări cu moartea și distrugerea proprietății, ca și insulte în public și în presa religioasă. Aceasta arată ura din unele cercuri religios-politice agresive

față de bisericile neortodoxe. Bapțiștii, evangheliștii, penticostalii, martorii lui Iehova și în special adventiștii sunt adesea numiți „sectanți periculoși“, „eretici nenorociți“, „distrugătorii religiei“ și „dușmanii a tot ceea ce înseamnă Serbia“. Ultimul număr din *Pravoslavije*, publicația bisericii ortodoxe sârbe din Trebinje, a atacat pe primarul orașului pentru că a aprobat ca „sectanții adventiști“ să lanseze o „propagandă publică care ucide sufletele“ în timpul Paștelui. Într-un comunicat de presă, Asociația croată pentru libertatea religioasă a solicitat „atenția imediată a organizațiilor internaționale pentru drepturile omului și libertățile religioase“, datorită înrăutățirii situației libertății religioase din fosta Iugoslavie.

(B.I.P., 6 sept. 1994)

Rusia: din nou o lege restrictivă.

Actualmente guvernul rus, nu Duma de stat, pregătește o lege privind cultele, similară cu cea pe care președintele Elțin a refuzat să o semneze cu un an în urmă. Se pare că Biserica ortodoxă rusă a exercitat presiuni foarte puternice în acest sens. Dacă această lege va fi aprobată, activitatea evangheliștilor din străinătate ar fi întreruptă sau foarte mult împiedicată. Administratorii Diviziunii Euro-Asia au solicitat să participe la o revizuire a proiectului de lege și vor lupta pentru libertate religioasă în Rusia.

(B.I.P., 27 sept. 1994)

Gerhard Hasel a pierit într-un accident de automobil. Profesorul de Vechiul Testament și teologie biblică de la Universitatea Andrews, SUA, Gerhard Hasel, și-a pierdut viața într-un accident în ziua de 11 august 1994. Hasel se întorcea spre casă după ce participase la un comitet de studii biblice în relație cu istoria și geologia planetei. Hasel se afla singur în automobil și probabil moartea a fost instantanee.

„Este o pierdere foarte serioasă pentru biserică”, a declarat Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale. „El era un puternic apărător al fundamentelor credinței noastre.”

Hasel s-a născut la Viena, Austria, în 1935 și a fost profesor în cadrul bisericii vreme de peste 30 de ani și decan al Facultății de Teologie la Andrews între 1981 și 1988. De asemenea, el este autorul a șase cărți și era recunoscut ca o autoritate în studiul Vechiului Testament, fiind solicitat să contribuie cu articole la cele mai prestigioase dicționare și enciclopedii biblice și teologice.

(Comunicat de presă, Universitatea Andrews)

Londra: bilanț încurajator. La încheierea unei campanii de evanghelizare la Londra, 3-30 iulie 1994, 105 persoane au fost botezate într-un mare bazin portabil.

În mod obișnuit, cei ce intră acum în biserică sunt originari din Indiile de vest, dar de data aceasta mulți dintre cei botezați sunt britanici.

„Cartierul de vest al Londrei este o zonă foarte dificilă pentru evanghelizare”, spune Cecil Perry, președintele Uniunii britanice. „Acesta este cel mai bun bilanț pe care l-am avut vreodată în această zonă.”

Cinci pastori locali și 30 de membri ai bisericii au lucrat alături de evanghelistul Leslie McMillan din Diviziunea Inter-America. Prelegerile au avut loc într-un mare cort.

(Adventist Review, 8 septembrie 1994)

Angola: 25000 de tineri reuniți în ciuda războiului. Sâmbătă, 10 septembrie, 25000 de persoane au participat la al doilea congres al tineretului adventist, pe un stadion din Luanda.

John Graz, directorul de tineret al Diviziunii Euro-Africa, i-a îndemnat pe tinerii prezenți să creadă în viitorul lor cu Dumnezeu. Răspunzând apelului său, o mie de tineri au venit în față, exprimându-și dorința de a se boteza. Posturile naționale de radio și TV au prezentat reportaje. Acest congres a demonstrat creșterea extraordinară a bisericii adventiste în Angola, în ciuda războiului.

(Adventist Press Service, 19 septembrie 1994)

CASA DE EDITURĂ „CUVÂNTUL EVANGHELIEI” - București str. Labirint 116, cod 74124, cont nr. 45.10.177.2, BCR Filiala sector 6,

vă oferă posibilitatea să vă abonați la Curierul Adventist și Studii Biblice pentru anul 1995, în următoarele condiții:

- abonamentul se face pentru tot anul 1995.
- data limită (ca să puteți avea la timp cele solicitate) - 1 decembrie 1994.

Prețurile pentru întreg anul 1995 vor fi următoarele:

Curierul Adventist	- 300 lei/ex = 3600 lei/an
Studii biblice Adulți	- 550 lei/ex = 2200 lei/an
Studii biblice Primii Pași	- 250 lei/ex = 1000 lei/an
Studii biblice Grădiniță	- 260 lei/ex = 1040 lei/an
Studii biblice Primară	- 300 lei/ex = 1200 lei/an
Studii biblice Juniori	- 270 lei/ex = 1080 lei/an

Nu uitați că prețurile Studiilor biblice copii, adică Primii Pași, Grădiniță, Primară, Juniori sunt subvenționate în proporție de 60% - 30% de Casa de Editură și 30% de Conferință.

Noi vom tipări o cantitate de Studii biblice în plus față de numărul de abonamente, dar prețul lor va fi mai mare.

Pentru trimestrul I 1995 prețurile vor fi cu 200 de lei/ex mai scumpe decât la abonamente.

Dorim ca Dumnezeu să vă binecuvânteze în studierea Cuvântului Său.

Aripi sau lanțuri

Se spune că un vânător a reușit într-o zi să împuște un vultur. Lucrul acesta nu se întâmpla prea des, întrucât vulturii zboară la mare înălțime, acolo unde bătaia puștii nu-i poate ajunge. Ajungând la locul în care a căzut regele văzduhului, vânătorul a observat că de un picior al păsării era prinsă o capcană și de ea era legat un lanț. Pe zalele de fier se vedeau niște zgârieturi. Cu câțva timp înainte, pasărea coborâse pe pământ și fusese prinsă într-o capcană. Vrând să scape din prinsoare, vulturul a lovit cu ciocul puternic în zalele de fier. Nereușind să scape, pasărea și-a întins aripile puternice și și-a luat zborul. Cu tot cu lanț. Dar greutatea capcanei și a lanțului și-au spus cuvântul. Vânătorul spunea că nu ar fi reușit niciodată să împuște o pasăre atât de mare dacă greutatea lanțului de la picioarele vulturului n-ar fi adus pasărea în bătaia puștii sale.

Mulți tineri sunt înzestrați cu calități intelectuale și sufletești de excepție. Creați parcă anume să „zboare” la mare înălțime, adesea, din păcate, ei sunt aduși în bătaia puștii vrăjmașului de niște obiceiuri dăunătoare care țin de stilul lor de viață.

Dar obiceiurile pot fi o povară fatală nu numai pentru tineri sau copii, ci și pentru adulți și oamenii în vârstă.

Stilul de viață este de fapt un ansamblu de obiceiuri, dintre care unele sunt bune, iar altele sunt rele. De aceea, atunci când vrem să adoptăm un nou stil de viață, trebuie de fapt să stricăm niște obiceiuri rele și să ne formăm niște obiceiuri bune în ceea ce

Dr. Constantin Dinu

privește alimentația, munca, odihna, igiena, atitudinea minții, postura corpului, respirația etc.

Atunci când vorbim despre formarea unui obicei nou, cuvântul cheie este „repetarea”. Un gând repetat devine mâine o faptă. O faptă repetată devine mâine un obicei. Un obicei repetat devine mâine un caracter. Și un caracter care nu se schimbă aduce mâine un anumit destin. Obiceiurile ocupă un rol central în acest lanț care leagă gândurile de un anumit destin.

În comentariile ei cu privire la obiceiuri, Ellen White uneori folosește expresia mai elegantă „a cultiva”. Observați următoarele exemple: „Cultivați obiceiul de a vorbi de bine despre alții.” (*Divina vindecare*, pag. 360). „Cultivați obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singur, când mergeți pe jos, când sunteți ocupat cu munca zilnică.” (*Ibid.*, pag. 373).

Dar de cât timp este nevoie pentru ca un act repetat să devină un obicei? Sigur că lucrul acesta variază de la o persoană la alta și de la un obicei la altul. În medie însă, din practică, s-a observat că în aproximativ 3 săptămâni se poate forma un obicei nou de viață.

O doamnă, să-i spunem Ana, a auzit că în 21 de zile și-ar putea forma un obicei nou. Întrucât ea plănuise demult să mănânce mai multe alimente sănătoase, cum ar fi fructele și legumele, și mai puține dulciuri, s-a hotărât să încerce acest plan de 3 săptămâni. Luând o foaie de hârtie, ea a numerotat

zilele de la 1 la 21 și s-a gândit să bifeze fiecare zi în care va reuși să se abțină de la dulciuri. A fixat hârtia cu un mic magnet pe ușa de la frigider. Dar care să fie prima zi? Un gând îi spunea: „Începe azi”. Dar alt gând venea imediat: „Totmai acum, când ai făcut o ciocolată de casă atât de reușită și când soțul ți-a adus un pachet de biscuiți fini, glazurați cu ciocolată?”

„Și totuși trebuie să încerc”, a fost parcă ultimul gând. În prima zi a fost cumplit. A doua zi tot greu (în frigider mai era încă niște ciocolată). A treia zi, biscuiții s-au terminat. A patra zi, când „s-a topit” și ispită din frigider, parcă a fost mai ușor. A cincea, a șasea, ... a zecea, ... a douăzeci și una zi.

De acum Anei îi venea ușor să înlocuiască deserturile bogate în dulciuri rafinate, cu fructe proaspete și gustoase. În trei săptămâni, un obicei vechi și rău a fost stricat și altul nou și bun a fost stabilit.

Văzând că planul de 21 de zile este bun, ea s-a gândit să treacă și la domeniul relațiilor interpersonale. În ultima vreme, relațiile dintre ea și soțul ei se cam răciseră. Nu avuseser loc nici o ceartă, dar ea și-a dat seama că firea ei cicălitoare l-a îndepărtat pe soțul ei, astfel încât ei nu mai vorbeau, de fapt, unul cu celălalt.

„Ce-ar fi dacă mi-aș schimba obiceiul de a cicăli?” s-a gândit ea. Și din nou hârtia cu cele 21 de zile. În fiecare zi în care va exprima o apreciere la adresa soțului, ea urma să noteze pe hârtie. „Astăzi este prima zi! Oare ce-am să-i spun lui Valeriu?” Dar totmai în

acea zi, soțul ei și-a uitat iarăși acasă pachetul cu mâncare, și-a luat iarăși cămașa cea mai nepotrivită când a plecat la serviciu, iar seara, când s-a întors, a intrat din nou încălțat, câțiva pași, în camera în care Ana abia aspirase praful. Ce apreciere să-i găsească? Cu care din cele ce-i veneau în minte să înceapă?... Și totuși trebuie să fie o apreciere! Simțind un nod mare în gât, ea s-a apropiat totuși de soțul ei și, cu un glas aproape sufocat, i-a spus: „Dragul meu soț! Aș vrea să-ți spun cât de mult te apreciez.“ Ridicându-și ochii din ziar, Valeriu s-a uitat la soția lui ca la a opta minune a lumii.

„Vreau să-ți spun cât de mult apreciez faptul că ești atât de priceput în repararea fierului de călcat, a prizelor, a clanțelor ș.a.m.d.“ Spunând acest lucru Ana parcă se simțea mai bine. Luând hârtia, ea a bifat cu o linie groasă ziua întâi din planul de 21 de zile. A doua zi însă, o nouă apreciere. De unde să mai scoți încă una? Cu toate acestea, seara, Ana s-a apropiat de soțul ei după ce mai înainte s-a rugat. Emoționată, i-a spus: „Dragul meu! Vreau să-ți spun în seara aceasta cât de mult te apreciez pentru că tu ai mai multă răbdare cu copiii.“ Și din nou semnul bifării a marcat o biruință.

Deși la început i s-a părut că sună fals, după câteva zile Ana a început să descopere că soțul ei nu este chiar atât de rău pe cât își închipuise ea. El era un om foarte cinstit, serios, gospodăruț, necicălit... După 21 de zile ajunsese la concluzia că s-a măritat cu cel mai bun bărbat posibil. Acum putea să-i spună cuvinte de apreciere fără să-i mai tremure glasul. Și soțul ei se pare că se schimbaseră. Acum vorbea cu ea într-un mod deschis, neforțat... Și el a observat o schimbare: „Nu știu ce se întâmplă, draga mea“, îi spune el într-o seară, „dar parcă sunt un om nou. Parcă zbor...“ Ana știa însă ce se întâmplă. Atunci ea i-a mărturisit totul despre planul ei de 21 de zile. Aflând secretul ei, el a recunoscut:

„Acum înțeleg de ce în ultima vreme mă simt altfel și privesc familia noastră altfel. Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Și eu trebuie să devin un soț mai bun. Am să le spun și colegilor mei despre planul acesta!“

Pentru schimbarea unui obicei este nevoie în primul rând de o informare, apoi de o decizie, de exersare, repetare și comunicare sau transmiterea experienței prin viu grai și altora. În seminarele de abandonare a fumatului, participanții sunt îndemnați să repete cu voce tare chiar cuvintele: „M-am hotărât să mă las de fumat.“ Aceste cuvinte sunt scrise apoi pe niște cartonașe care se așază în locurile în care fumătorii obișnuiau să-și țină țigările, astfel încât ori de câte ori vor întinde mâna instinctiv după pachetul de țigări, să dea peste un cartonaș care le repetă mesajul. De asemenea, atunci când sunt serviți cu o țigară, ei trebuie nu doar să refuze, ci să și adauge: „M-am hotărât să mă las de fumat.“ Această repetare, ca și îndemnul de a spune și altora despre experiența prin care trec, are rolul de a-i ajuta în formarea unei noi mentalități și a unor noi obiceiuri: acelea de nefumător.

Înțelegem acum de ce este important să citim Biblia în fiecare zi, și mai ales texte cum ar fi: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har“, să ne rugăm „neincetat“, „să facem bine tuturor“ și să vestim și altora vestea cea bună a mântuirii? Sau de ce este important să revenim mereu la un stil sănătos de viață, chiar dacă am căzut „de șapte ori“?

Noi căi nervoase

Soluția de a învinge un obicei rău este înlocuirea lui cu unul bun. În sistemul nervos se formează anumite căi pe care circulă impulsurile electrice. Prin repetarea unui gând, a unor cuvinte, a unor fapte, se „bătătoresc“ anumite cărări, astfel încât omul va face cu ușurință anumite gesturi. Pe acest fenomen se bazează antrenamen-

mul sportivilor de performanță. Repetarea mișcărilor la antrenamente facilitează realizarea unor anumite performanțe, astfel încât cel care s-a antrenat mai mult (a repetat mai mult) va fi cel care va realiza mai ușor mișcarea sau ansamblul de mișcări care se cere la un concurs. La fumători, alături de calea cea veche și rea, prin repetarea deciziei de a nu mai fuma, începe să se construiască în mintea lor o cale nouă și bună.

Cei care vor să învingă obiceiul de a privi prea mult la televizor filme de aventuri n-au decât să înlocuiască obiceiul acesta cu citirea unor cărți bune de aventuri cum ar fi: „Aventurile Apostolilor“ sau „Marea Aventură“. Ați auzit despre aceste cărți scrise de Ellen White?... Cei care au o muncă sedentară și nu pot să adoarmă ușor, fiind astfel mai ispitii să deschidă TV-ul, să facă seara, înainte de culcare, niște exerciții fizice. Principiul înlocuirii este, alături de principiul repetării, un principiu major în formarea unui nou stil de viață.

Un obicei bun, odată format, ne ajută să împlinim mai ușor anumite lucruri care, la început, ni se păreau atât de grele. Obiceiurile bune sunt astfel niște aripi pe care putem zbura spre zorii unei dimineți veșnice. Obiceiurile rele sunt niște lanțuri care au adus pe mulți tineri în „bătaia puștii“ vrăjmașului, împiedicându-i să-și ocupe locul lor printre stele (Daniel 12,3).

„Tineretea este timpul de a stabili obiceiurile bune, de a corecta pe cele rele, de a câștiga și a menține puterea autocontrolului, de a se obișnui cu ordonarea tuturor faptelor vieții în raport cu voința lui Dumnezeu și cu binele semenilor“ (*Counsels to Teachers*, pag. 294). „Dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi“ (Ioan 8,36). Liberi să zburăm acasă. Obiceiurile - aripi sau lanțuri? (va urma).

Sfârșit de cale

Pastorul Petre V.

Cazan a văzut lumina zilei în comuna Macea, Arad, la 12 august 1919.

A descoperit de timpuriu lumina Evangheliei, respectul de Dumnezeu și iubirea de oameni, iar la 18 ani pecetluiește legătura sa cu Tatăl ceresc, prin botez.

Pastorul Ion Belu s-a născut în Spineni, Olt, la 19 martie 1934, al șaselea într-o familie de nouă copii. De mic a manifestat un interes viu pentru studierea și învățarea Cuvântului lui Dumnezeu. La 12 ani a ținut prima predică, iar la 14 ani s-a botezat.

După anii grei ai războiului pornește acolo unde Cerul îi rezervase un loc: Institutul Biblic Adventist Brașov-Stupini.

Fire modestă dar sărguincioasă, elevul Petre Cazan este remarcat de profesori pentru rezultatele deosebite la învățătură și pentru darul poeziei cu care Dumnezeu l-a înzestrat. În 1948 se căsătorește cu sora Vioara Rumănar, căminul lor fiind binecuvântat cu 3 fiice: Livia, Doina și Aurora.

Petre Cazan a făcut primii pași de semănător al Cuvântului în 1947 pe plaiurile Maramureșului. În 1952 este întărit ca pastor, iar în 1955 a fost ales consilier în cadrul Conferinței Transilvania de Nord, funcție în care a slujit cu dăruire peste 25 de ani.

A lăsat în urma sa o vastă moștenire literară: 29 de volume de versuri, întrebări biblice, șarade; patru volume au văzut lumina tiparului după 1989.

La 23 iulie 1994, într-o zi de Sabat, și-a încheiat, tăcut și discret, slujirea de o viață.

Nu a putut urma liceul, datorită păstrării Sabatului, dar după ce lucrează cinci ani croitorie, se înscrie la Școala Misionară. Datorită vremurilor tulburi, a fost angajat abia în anul 1969, iar în 1973 a fost întărit prin binecuvântare.

În acest timp și-a întemeiat o familie cu sora Filofteia Ghiță, care acum îi supraviețuiește împreună cu fiul lor Doru.

A lucrat în districte din județele Olt, Vâlcea, Teleorman, Argeș și Dâmbovița.

Ultimii ani i-au fost afectați de mai multe suferințe, dar fără să murmure nu s-a lăsat abătut din lucrare, continuând să slujească pe Domnul și comunitățile.

Viața i s-a încheiat brusc și prematur, în ziua de 7 octombrie 1994, pentru a fi continuată în deplină vigoare și bucurie, la arătarea în slavă a Stăpânului și Mântuitorului său iubit.

Lucreția Diaconescu

„Maica“ Lucreția Diaconescu, născută odată cu secolul (26 martie 1900) s-a stins din viață la venerabila vârstă de 94 de ani, la 24 iunie 1994.

Află adevărul prezent printr-un prizonier de război, pe când avea numai 17 ani, și devine pioniera soliei pe meleagurile Pucioasei.

Lucrează ca învățătoare și se căsătorește cu directorul școlii dintr-un sat vecin, Victor Diaconescu, care de asemenea cunoscuse adevărul prezent.

Împreună sunt chemați să slujească în primele școli ale bisericii, la Focșani, apoi Târnăveni și Brașov, vreme de 40 de ani.

La înmormântare s-au reunit, alături de numeroși localnici, prietenii de familie și pastori, familia fiicei, Aurora Ionescu și cei doi fii

care locuiesc în străinătate, Victor Eduard și Mircea.

Titu Zamfir

Născut la Bujoru, Teleorman, la 27 ianuarie 1926. Membru adventist din tinerețe, s-a căsătorit la 2 august 1953, având două fiice, Magdalena și Ludmila.

Prezbiter la Tr. Măgurele între 1955 și 1967, și la Târgoviște între 1974 și 1984.

Decedat la 14 septembrie 1994, la Târgoviște.

Niculina (Diaconescu) Chilom

Născută la Vaideeni, Vâlcea, la 12 decembrie 1948. Membră a bisericii din 1968, la Rm. Vâlcea.

Decedată la 12 martie 1994, în Atlanta, Statele Unite, în urma unei boli cu evoluție fulgerătoare.

Supraviețuitori, soțul, Petre, și fiul, Marius.

Stelian Sandu

Născut la 11 iulie 1926 la Pietroșani, Prahova. Membru al bisericii din 1954, slujbaș și prezbiter în comunitatea Tătărani, Prahova.

Decedat la 28 iulie 1994, la Tătărani.

Ilie Popa

Născut în anul 1904, botezat în 1923 (de către fr. P.P. Paulini) în comunitatea Labirint, București.

În familia pe care o întemeiază la Buciumeni, Dâmbovița, cu Florica Apostolescu, se nasc opt copii.

Decedat la Buciumeni.